

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΗ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΕΝ τῷ μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τῆς Κηφισσιᾶς δίδεται μέ-
γας χορὸς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως.
Τὰ εἰσιτήρια ἐγένοντο ἀνάρπαστα σχεδὸν ἀπὸ τῆς
πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθησαν πρὸς πώλησιν.
Ὁ σκοπὸς ἦτο ἱερός, ἡ διασκέδασις εὖωνος τί ἄλλο ἡδύνατο νὰ
ζητήσῃ ὁ ταπεινὸς λιμοκοντόρος, ὅστις ἐξ ἀσφαλῶν διηγήσεων
ἐγνώριζε περὶ τῶν χορῶν τοῦ ὑψηλοῦ τῶν Ἀθηνῶν κόσμου; Καί
εἶχε διαδοθῇ μετ' ἐπιτάσεως ὅτι τὸν χορὸν θὰ ἐτίμα ἡ ἀρίστη
τῆς κοινωνίας τάξις ὅπως δώσῃ πρώτη τὸ παράδειγμα τῆς ἐλεη-
μοσύνης ἐν ἐνώσει πρὸς τὴν τέρψιν. Ἡ εὐκαιρία ἦτο μοναδική.
Θὰ ἔβλεπεν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς φαίνωμον τὴν ωραίαν δεσποι-
νίδα Ο. . . . , περὶ ἧς τόσα ἐλέγοντο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα·
τὴν χαρίεσσαν καὶ κομψὴν Ε. . . . , ἣν περιέγραφον οἱ πινακίδο-
γράφοι τῶν ἐφημερίδων διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων, τὴν
εὐθυτενῇ ἀπόγονον τῶν Καρυατίδων τοῦ Ἰρερχεῖου Ζ. . . . , ἥτις
οὐδὲ καταδέχεται ν' ἀτενίσῃ ἄνθρωπον καθ' ὁδὸν ἐκ φόβου μὴ
μολύνῃ τὸ βλέμμα τῆς, καὶ τόσας ἄλλας δεσποινίδας ἐπὶ κάλλει
θαυμαζομένας, καὶ δεσποινας καὶ ὑπουργούς, καὶ πρέσβεις, καὶ
ναυάρχους, καί, καί, καί. . . . ὅλα ταῦτα ἀντὶ δέκα δραχμῶν
μόνον.

Αὐτός, ὅστις μέχρι τῆς χθὲς ἐφοῖτα εἰς ὅλους τοὺς δυσωνύμους
μπαλμασκέδες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς συγχρωτιζόμενος
πρὸς ἀνθρώπους τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, πρὸς
γυναῖκας αἵτινες μετέρχονται παρέργως τὸ ἐπάγγελμα τῆς ζυ-
θοπώλιδος, θὰ ἰδῇ ἐπὶ τέλους ἄλλον κόσμον, καί, τίς οἶδε, θὰ

δυνηθῇ νὰ χορεύσῃ κατὰ τὸν ἔγκυκλον τοῦλάχιστον μετὰ τινος δεσποινίδος, ἣν βλέπει ἐνίοτε ὡς ἀμαζόνα καὶ δὲν τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ ἀρκούμενος εἰς τὴν εἰσπνοὴν τοῦ κονιορτοῦ, ὃν καταλείπουν: τὰ πέταλα τοῦ ἵππου της.

Ἀφοῦ ἔχει δέκα δραχμὰς πρὸς ἀγορὰν τοῦ εἰσιτηρίου του, ἄλλας τόσας πρὸς ἐνοικίασιν ἐπιστήμου περιβολῆς καὶ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν, ἵνα πληρώτῃ τὸ εἰσιτήριόν του ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ διατί νὰ μὴ ἀπολαύσῃ καὶ αὐτὸς τῆς γενικῆς εὐχαριστήσεως; Αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν ὑψηλῶν λιμοκοντόρων μόνον, εἶνε καὶ τῶν ταπεινῶν, κατὰ μείζονα δὲ λόγον εἰάν ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῶσι καὶ τὰς Εὐρώπας, διὰ μίαν οἶαν δῆποτε αἰτίαν, καὶ εἶνε τόσαι σήμερον ἕνεκα τῶν εὐκολιῶν, ἃς παρέχει ὁ σιδηρόδρομος καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀτμοπλοικῶν ἐταιριῶν. Αἱ δέκα δὲ δραχμαὶ πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου εἰς χορὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν δίδουσι τὸ δικαίωμα εἰς πάντα ἐλεήμονα νὰ ἐπιβῇ τοῦ σιδηροδρόμου Ἀττικῆς καὶ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου τῆς Κηφισσιᾶς.

Ἡ αἵθουσα εἶνε κατάφωτος· ἔξω οἱ ἐνετικοὶ φανοὶ προσδίδουσιν εἰς τὸν κῆπον μαγευτικὴν ὄψιν· ἡ ἐσπέρα εἶνε γλυκυτάτη, ἐσπέρα θερινή, προκαλοῦσα ῥεμβασμούς, περιπλανήσεις, ὄνειρα. . . Ἡ ὑψηλὴ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία ἐτήρησε τὸν λόγον αὐτῆς καὶ προσήλθεν ἄν οὐχὶ ἀθρόα, ἐκλεκτὴ ὁμως. Ἐν τῷ πλήθει, ὅπερ εἶνε πυκνόν, συνωστίζονται δύο ὑπουργοὶ — ἐξ ὧν ὁ εἰς πάντοτε εἰς ἀναζήτησιν ὠραίων δεσποινῶν, ἃς ἐννοεῖ νὰ τιμήσῃ προσφέρων τὸν βραχίονα καὶ περιδιαβάζων ἐπιδεικτικῶς πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῆς πετεινομυάλου κυρίας, ἣτις νομίζει ὅτι κατὰ κατῶρθωσε, διότι ἐρείδεται νωχελῶς ἐπὶ ὑπουργικοῦ βραχίονος — πολλοὶ γραμματεῖς πρεσβειῶν, ἅπαντες φυσικῶ τῷ λόγῳ οἱ στρατιωτικοὶ καὶ ναυτικοὶ ἀκόλουθοι αὐτῶν, ἡμισυς πρεσβευτῆς — διὰ πολλοὺς λόγους — ὁ γάλλος ναύαρχος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, καὶ ἡ χρυσὴ τῶν Ἀθηνῶν νεολαία — τοῦ Πειραιῶς ἀπουσιάζει· δυστυχῶς ἕνεκα τῆς αὐστηρότητος τῶν ἡθῶν — ἐλθοῦσα μὲν ἐκ καθήκοντος, οὐδόλως ὁμως προτιθεμένη νὰ χορεύσῃ. . . . ἐκ μεγαλοφροσύνης.

Τὴν προτεραιάν εἶχε καταφθάσει εἰς Ἀθήνας προερχόμενος ἐξ Ἀγγλίας βαθύπλουτος τις ὁμογενής, ὅστις, καθ' ἃ ἔλεγεν ὁ γέρον Σκαφαρέντζος, μεσίτης τοῦ χρηματιστηρίου, ἤρχετο ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως εὖρη ὠραίαν ἀθηναίαν καὶ λάβῃ αὐτὴν εἰς νόμιμον γάμον.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΔΟΥ, ὑψηλὴ καὶ κομψὴ ἀκόμη γυνή, μεθ' ὅλα τὰ πενήτηντα ἔτη, ἅτινα βαρύνουσι τοὺς ἐψιμυθιωμένους αὐτῆς ὡμούς — εἶνε δὲ ἡ μόνη ἐκ τῶν δε-

σποιῶν, ἥτις προσῆλθε φαίνωμος εἰς τὸν χορόν, ἴσως διὰ νὰ δείξῃ τὴν ποιότητα τοῦ ψιμυθίου — ὁμιλοῦσα λίαν βραδέως καὶ διὰ φωνῆς ὑποβράγχου. — Καὶ εἶν' ἐδῶ αὐτὸς ὁ κύριος ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ στρεφόμενος βιαίως. — "ὦ, κυρά μου, νὰ μὲ συμπαθῆς, δὲν σὲ εἶδα, εἶσαι πολλὴν ὥραν ἐδῶ ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ μειδιῶσα μετὰ πολλῆς χάριτος εἰς ἐνδείξιν συγγνώμης, ἀλλ' ἐπιδεικνύουσα ὅλως ἀκουσίως περισσότερα κοιλώματα ἢ ὀδόντας κατ' ἀμφοτέρας τὰς σιαγόνas. — Δὲν πειράζει. . . . κάτι ἔλεγες εἰς τοὺς κυρίους.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῇ καὶ ἀπομάσων τὸ μέτωπόν του, διότι ἡ θερμότης ἐν τῇ αἰθούσῃ καθίσταται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπαισθητοτέρα. — Ναί, ναί, τοὺς ἔλεγα δι' αὐτὸν τὸν πλούσιον, ὁ ὁποῖος ἤλθε χθὲς ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Σὲ βεβαιῶ, κυρά μου, ὅτι χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω τὸν ἐκτιμῶ πολὺ, μὰ πολὺ. Φαντάσου ὅτι ἔρχεται ἐξ-επίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ πάρῃ ἀθηναίαν. Αὐτὸ δὲν τὸ κάμνει ὁ καθείς. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἥτις ἐπαιεῖ διὰ τοῦ ῥιπιδίου τῆς κλειούσα τοῦτο καὶ τὴν προσοχὴν ἐντείνουσα. — Καὶ πῶς λέγεται ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. — Λέγεται. . . . Κωνσταντῖνος. . . . Κωνσταντῖνος. . . . τὸ ὄνομά του δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια. . . . ἔχω τόσες δουλειαίς, ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ ὀνόματα. . . . Τὸν εἶδα σήμερον. . . . ἔτυχε νὰ προγευματίσω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μεγάλης Βρεττανίας μὲ μερικὸς φίλους μου. . . . κάμνω Λαύρεια καὶ ἐννοεῖς. . . καὶ τὸν εἶδα νὰ κάθεται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης. . . . τὸ ξανθὸν χρῶμα τῶν μαλλιῶν του, ἡ μελαγχολία του ἰδίως μ' ἐκάμην νὰ τὸν παρατηρήσω. Ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, διότι ἐνδεχόμενον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἤθελε Λαύρεια, καὶ ἔμαθα αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω. . . . τὰ ἔλεγαν ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Τὸν ἐπερίμενα κατόπιν εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου παίρνομεν τὸν καφὲν διὰ νὰ τὸν ἰδῶ καλλίτερα, ἀλλὰ δὲν ἤλθε. . . . Φαίνεται ὅτι ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του. "Αν ἤθελε Λαύρεια θὰ τοῦ τὰ ἔδωκα εἰς λαμπρὰν τιμὴν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ διανοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς. — Καὶ εἶνε ἀπόψε ἐδῶ ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξαπλούμενος ἐπὶ τῆς ἑδρας. — Ἀμφιβάλλεις; τόσον ὡραία περίστασις διὰ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸν σκοπὸν του. . . . ποῦ θὰ εὖρῃ καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν νὰ ἰδῇ τὰ ὡραῖά μας κορίτσια ὅλα μαζῇ [ὑψῶν τὴν κεφαλὴν] Καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν βλέπω ἀκόμα. . . . Αἶ, μὰ ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ περιάγουσα ἐν ἀδημονίᾳ τὸ βλέμμα διὰ μέσου τῶν κυρίων, οἵτινες ἵστανται πρὸ αὐτῆς. — Ποῦ ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ θέτων ἐπὶ τῆς ρινὸς τὸ δίοπτρον καὶ δεκνύων διὰ προεκτάσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς αἰθούσης. — Ἐκεῖ, ἔκεῖ, αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ κρατεῖ εἰς τὸ μπράτσο του αὐτὸ τὸ ὠραῖο κορίτσι. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ παρακολουθοῦσα μετὰ πλειοτέρας ἀδελμονίας τὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ἀνορθοῦσα τὸ σῶμα, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ ἔξοδον εἰς τὸ βλέμμα τῆς διὰ μέσου τοῦ κενοῦ, ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τοὺς λαίμους δύο κυρίων συνομιλούντων καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ πρὸς τίνα διεύθυνσιν προεκτείνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου. — Ὁ κύριος; . . . τὸ κορίτσι; . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθαρὶζὼν ἐσπυτμένως τὸ δίοπτρον αὐτοῦ καὶ θέτων πάλιν τοῦτο ἐπὶ τῆς ρινός. — Ἄλλ' αὐτὸς χορεύει μετὰ τὴν κόρην σου. . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ αἰσθανομένη βίαιον κλονισμόν, ὅστις τὴν ἀναγκάζει ν' ἀναπηδήσῃ. — Μετὰ τὴν κόρην μου;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξακολουθεῖ νὰ καθαρὶζῇ τὸ δίοπτρον αὐτοῦ, ὅπερ θαμποῦται συνεχῶς ἕνεκα τῆς θερμότητος. — Βεβαίως αὐτὸς εἶνε . . . αὐτός.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἥς ἡ ἀναπνοὴ ἀρχίζει νὰ τέμνηται φέρουσα τὸ ριπιδίον τῆς ἀνοικτῆς πρὸ τοῦ προσώπου καὶ πρὸς τὸν γέροντα Σκαφαρέντζου κλίνουσα. — Αὐτὸς μετὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά ποῦ τὴν χορεύει τώρα;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ὅστις ἡγέρθη ὅπως παρατήρησεν καλλίτερα τὸ χορευτικὸν ζεῦγος, ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο πρὸ αὐτοῦ βαλλίζον στρεβόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Πατεριάδου περιχαρής. — Αὐτὸς εἶνε. . . ὅλος κι' ὅλος! . . . [Μὴ βλέπων πλέον τὴν κυρίαν Πατεριάδου] — Μπα, ποῦ ἐπῆγεν; ἔφυγεν; . .

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ποιός;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ἡ κυρία Πατεριάδου, τὴν εἶδες;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ναί, ἀπ' ἐδῶ ἐπῆγε. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί ἔχεις ἐσύ καὶ εἶσαι κατσούφης;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὡχ, ἀδελφέ, δὲ μ' ἀφίνεις καὶ σὺ μετὸν χορόν σας. . . . ἔχασα τὸ μπεζίκ μου ἀπόψε. . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Κάμνεις Λαύρεια;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Κάμνω μία παρτίδα μπεζίκ κ' ἂν θέλῃς. . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Καὶ ποῦ νὰ εὗρωμε χαρτιά;

Ο ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀπομακρυνόμενος αὐτοῦ. — Αἱ, ξεφόρτωνέ με τότε. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εἰσφρόσασα εἰς τὸν ὁμίλον τῶν χορευτῶν, οἵτινες ἴσαντο κύκλῳ τῆς αἰθούσης, ἰδίᾳ. — Νὰ εἶχεν αὐτὴν τὴν τύχην ἡ Φιφίτσα μου! . . . [Παρακολουθοῦσα τὸ χορευτικὸν ζεῦγος μετ' αὐξήσεως ὁλοῦν ἀδελμονίας] Καὶ τί ὠραῖα χορεύει μαζὶ τῆς . . . ταιριασμένοι! . . . Ποῦ νὰ εἶνε ὁ πατέρας τῆς νὰ τὴν ἰδῇ. . . . Ἄχ, κρίμα ὅτι ἔπαυσε τὸ βάλς. . . . Μπα, διατὶ τὸν ἀφίνει ἔτσι μὲς τῇ μέσῃ. . . . τί ὠραῖα ποῦ τὴν ἐχαίρετίσεν αὐτός! Ἦρε μίαν φίλην τῆς

καὶ ὁμιλεῖ... τὴν ἀνόητον!... νὰ τον ἀφήσῃ ἔτσι... πρέπει νὰ τὴν μαλώσω.

ΦΙΦΙΤΣΑ, ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη γεγονυῖα, μόλις ὅμως φαινομένη εἰκοσιπενταετίας, ὑψηλὴ, ἄφθονον ἔχουσα κόμην, στιλπνοῦς ὀδόντας, ὠραιότητὴ κατ' αὐτὴν, ἐνῶ ὁ κόσμος εὐρίσκει ἀπλῶς ὅτι δὲν εἶνε ἄγνημος, γελῶσα καὶ ἀερίζομένη διὰ τοῦ ριπιδίου αὐτῆς συνεχῶς.

— Ἀχ, μαμά, τί ζέστη ποῦ κάμνει ἀπόψε, θὰ σκάσω....

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ λαμβάνουσα τὴν κόρην τῆς ἀπὸ τοῦ βραχίονος. — Ἔλα μίαν στιγμὴν νὰ σοῦ διορθώσω τὸ φόρεμά σου, διότι ἤνοιξεν ἀπ' ὀπίσω....

ΦΙΦΙΤΣΑ ἔντρομος φέρουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὀλίγον κατωτέρω τῆς ὀσφύος. — Ποῦ ;

Ἡ ΦΙΛΗ, μεθ' ἧς ἡ Φιφίτσα εὐρίσκετο ἐν συνομιλίᾳ, ὅτε ἐπλησίασεν αὐτὰς ἡ κυρία Πατεριάδου. — Τὸ δωμάτιον τῆς τοαλέττας εἶνε ἐπάνω, καθὼς ἀναβαίνομεν δεξιᾷ...

ΦΙΦΙΤΣΑ ταχέως ἀπομακρυνομένη καὶ ἀρφοτέρας τὰς χεῖρας φέρουσα πάντοτε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὀλίγον κατωτέρω τῆς ὀσφύος. — Ἐφάνηκε τίποτε ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ὀδηγοῦσα τὴν κόρην τῆς εἰς τὸν κήπον ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους. — Αἶ, μὴν τρομάξῃς δά.... ἔτσι σοῦ τὸ εἶπα διὰ νὰ μείνωμεν μόναι μετ' ἑσέως...

ΦΙΦΙΤΣΑ συνερχομένη καὶ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν μέρη ἐλευθεροῦσα. — Καϋμένη μαμά, πῶς μ' ἐτρόμαξες...

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εὐρισκομένη πλέον ἐν τῷ κήπῳ καὶ ὀδηγοῦσα τὴν κόρην τῆς μακρὰν τῶν περιέργων ὥτων, ἅτινα περιφέρονται ἀραιὰ ἀραιὰ κατὰ τὸ μέρος τοῦ τοῦ κήπου διασκεδάζοντα τὴν πληξίν αὐτῶν. — Θέλω νὰ σὲ μαλώσω, διότι αὐτὸν τὸν κύριον μετ' ὃν ὁποῖον ἐχόρευες πρὸ ὀλίγου τὸν ἀφῆσες μέσ' ἑς τὴ μέση... καὶ τὸν ἐχαιρέτισες τόσον ψυχρὰ μάλιστα....

ΦΙΦΙΤΣΑ μετὰ δυσανεστίας. — Οὐ, μαμά, τί ἀνυπόφορος ἄνθρωπος, ὅλο ρεβερέντσαις εἶνε καὶ δεσποινὶς ἀπ' ἐδῶ, δεσποινὶς ἀπ' ἐκεῖ!... τὸν ἐβαρέθηκα!... Ἐπειδὴ ἐπῆγα νὰ πέσω καθὼς κατέβαινα πρωτύτερα τῆς σκάλας...

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἀνίσχυρος. — Ἐπεσεες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὁχι, ἐγλύστρησα μόνον ἑς τὰ μάρμαρα, ἂν δὲν εὐρίσκετο αὐτὸς ὅμως ἀπ' ὀπίσω θὰ ἔσπανα τὸ κεφάλι μου....

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἰνοῦσα τὰς χεῖρας. — Παιδί μου, πῶς τὸ ἔπαθες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ἐννοεῖς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἕως ὅτου νὰ συνέλθω ἀκούμβησα ὀλίγον εἰς τὸ μπράτσο του.... ἤλθε ἡ ὥρα τῆς καθρίλλιας, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐχόρευσα μαζὶ τοῦ ἀφοῦ με παρεκάλεσε τόσον πολὺ καὶ ἤμουν καὶ ἐγὼ τόσον ὑποχρεωμένη, διότι καὶ δὲν τὴν εἶχα δώσει τὴν δευτέραν.... Τώρα εἰς τὸ

Ὁ ΣΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὕψηλός, ὑπερτίρακοντούτης, ἡλικοαῆς τὴν ὄψιν ἐκ πολλῶν φαίνεται ταξιδιῶν, ἔχων ἀπαντας τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ἐπιτενεῖς, πλήρης ἐφη-
νίδων, μεγάλους φέρων ξανθοὺς μύστακας, ἐνδεδυμένος ἀμέμπτως, ἔχων τὴν ἀστέμφειαν
ἐκείνην τοῦ ἥθους, ἥ ἀποκτᾷ τις ἀγγλοῦ ἀναστρεφόμενος ἐπὶ πολὺ, ὁμίλων τὴν γαλλικὴν
μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης προφορᾶς τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξέμαθον τὴν γλῶσσαν ταύ-
την ἐξώρας, συνεννοοῦμενος ἀγγλιστὶ καλῶς, γνωρίζων τὴν ἐλληνικὴν μετριῶς, προσπαθῶν
ὅμως νὰ ἑλληνίσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέτερον, ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν αἰθουσῶν καθήμενος κατὰ
μόνας μελαγχολικῶς καὶ ὥστε διὰ τοῦ βλέμματος ζητῶν τι ὅπερ δὲν εὕρισκει. — Ὁραία
κοπέλλα· πολὺ ὠραία κοπέλλα!... Ἄ. Ἄν δὲν τύχαινα πίσω
τῆς βέβαια θὰ ἔσπανε τὸ κεφάλι της... Ἡ καυμένη! καὶ τόσο
ἐμμορφη!... καὶ τί εὐγενής... ἐχόρεψεν ἀμέσως μαζῇ μου

τὴν κανδρίλλαν. . . . ἐντρεπόμουν νὰ τὴν ἀφήσω ἀφοῦ τὴν εἶχα
 ἔς τὸ μπράτσο μου καὶ ἅμα τῆς εἶπα ὅτι δὲν ξέρω κόσμον καὶ
 ὅτι θέλω πολὺ νὰ χορέψω, ἀμέσως μοῦ τὴν ἔδωσε. . . . καὶ ἔπειτα
 τὸ βάλς. . . . μὰ πολὺ εὐγενῆς ! . . . τί ἔμμορφα χορεύει. . . .
 πετᾷ. . . . ἔχει μίαν μέση. . . . ἂ, τί ἔδιναν νὰ ἡμπούρεγα νὰ χο-
 ρεύω πάντοτε μαζί της. . . . ἀλλὰ πῶς νὰ τῆς ζητήσω καὶ
 ἄλλον χορόν ; . . . Ποία νὰ ᾔνε ἄρά γε ; . . . Δὲν ξέρω καὶ
 κανέναν ἐδῶ μέσα νὰ μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομά της. . . . [Μετὰ μικρὸν
 ἀναστειάσα· βαθείως] Δὲν ξέρω τί αἰσθνομαι, μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ
 ἔκαμνα τῆς μεγαλείτεραις τρέλαις γιὰ αὐτήν ! . . . Ἄ, τί κά-
 θομαι καὶ συλλογίζομαι. . . . Εἶμαι ἀνόητος. . . . χωρὶς νὰ εἰξεύ-
 ρω ποία εἶνε νὰ κάνω χρυσᾶ ὄνειρα ! . . . Τί καλὰ ποῦ ἔκανα
 νὰ ἔλθω εἰς αὐτὸν τὸν χορόν ! . . . Καμμιὰ δὲν εἶνε σὰν καὶ αὐ-
 τὴν ἀπὸ ὅλαις ποῦ εἶνε ἐδῶ. . . . καμμιὰ. . . . Αὐταῖς εἶνε ἡ ἔμ-
 μορφαις τῆς Ἀθήνας ; . . . ἔλεγα κ' ἐγὼ πῶς θὰ εὕρω τζοβαί-
 ρια ! . . . Αὐταῖς τῆς βλέπει κανεὶς κάθε ἡμέραν καὶ εἶνε μάλι-
 στα περὶ ὡμορφες τὴν ἡμέραν, ἔξω ἀπ' αὐτήν. . . . ἂ, αὐτὴ
 εἶνε ὅ,τι κι' ἂν πῆς.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν τῷ κυλικίῳ πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην
 ὅστις τρώγων παγωτὸν χασμαῖται. — Ἐχὼ τὴν ιδέαν ὅτι τὸ πρᾶγμα δύναται
 νὰ τελειώσῃ αἰσίως.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμαῖνεν πάντοτε. — Πόθεν τὸ
 συμπεραίνεις ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἐσὺ νυστάζεις, ἀδελφέ.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ προσπαθὼν νὰ καταστῇ τὰ χασμαῖα. —
 Τί νὰ κάμω ; εἰμποροῦσα νὰ μὴν ἔλθω ποῦ θὰ μοῦ ἔβγαζαν τὰ
 μάτια ἢ κυρίαῖς πατρωνέσαις ; Θέλω νὰ φύγω καὶ μοῦ ἔχουν
 καρτέρι. . . . τρώγω κ' ἐγὼ παγωτὰ γιὰ νὰ μοῦ περάσῃ ὀλίγο ἡ
 νύστα, μὰ δὲν περνᾷ ὁ διάβολος. Πόθεν λοιπὸν τὸ συμπεραίνεις ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ πίνων τέτον. — Ἐκεῖ ποῦ ὠμιλοῦσα
 περὶ αὐτοῦ μετὰ τὴν Πατεριάδαινα τὴν χάνω ἀπ' ἐμπρός μου καὶ
 τὴν βλέπω νὰ διευθύνεται διὰ τῶν χορευτῶν πρὸς τὴν κόρην της.
 Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἔπαυσε τὸ βάλς· οἱ δύο νέοι ἀπεχωρίζοντο
 καὶ ἡ Πατεριάδαινα παίρνει τὴν κόρην της καὶ βγαίνουν γρή-
 γορα γρήγορα εἰς τὸν κῆπον. Ἐννοεῖς ὅτι ἀμέσως μοῦ ἐπέρασε
 μία τέτοια ιδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν
 ἐβγήκα κ' ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον. Δὲν ἤξεύρω τί ἐπαθάν ἀπόψε τὰ
 γυαλιά μου καὶ δὲν βλέπουν καλά, τῆς διέκρινα ὅμως ἀπὸ μα-
 κρὰ ποῦ σὰν νὰ ἔλεγαν κάτι σπουδαῖον. . . . Ἐπειτα ἀπὸ μίαν
 στιγμὴν νὰ καὶ ὁ Πατεριάδης. . . . Τὸν παίρνει, φίλε μου, ἀπὸ
 τὸ χέρι ἢ γυναιχᾶ του καὶ οἱ τρεῖς μαζῇ χάνονται πρὸς τὸ βάθος

τοῦ κήπου. . . . Θέλεις καὶ παραπάνω ; τί σημαίνει αὐτὸ τὸ οἰ-
κογενειακὸν συμβούλιον ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *χασμῶμενος*. — Ναί, μὰ ὄλ' αὐτὰ
δὲν μὲ πείθουν ὅτι θὰ τὴν θελήσῃ καὶ αὐτός. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἀφοῦ ἔρχεται μόνον καὶ μόνον
δὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸν.

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας,
ἀλλ' ἂν δὲν τὸ ἰδῶ τελειωμένον. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *ὡθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην*.
— Νά τοί, νά τοί. . . . τοὺς βλέπεις ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *περιάγων τὰ βλέμματα*. — Ποῦ εἶνε ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *δεικνύων διὰ τοῦ λεγανοῦ ὃν σέρει πρὸς τὴν
ῥίνα ὡς ἀποξοόμενος, ἵνα μὴ φωραθῇ ὅτι δεικνύει πρὸς ὠρισμένον μέρος*. — Ἐκεῖ, εἰς
τὸ ἄλλο σαλόνι. . . . κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τζάκι. . . . δὲν τοὺς
βέπεις ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ γυαλί ; Κύτταξε πῶς τοῦ χαμογελοῦν
καὶ ἡ Πατεριάδαινα καὶ ἡ κόρη τῆς.

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ, *ὅστις παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ ὑπεδει-
κνύετο αὐτῷ*. — Ναί, ναί. . . . Εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ τοὺς ὀμιλεῖ ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Αὐτὸς εἶνε. . . . τώρα νὰ στρέψῃ
ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ τὸν ἰδῇς. . . . Ἄ, διάβολε ! . . . τῆς δίδει τὸ
μπράτσο του καὶ φεύγουν. . . . Τὸν εἶδες ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ὅχι, δυστυχῶς. . . . δὲν
ἔστρεψε. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ξεύρεις τί ιδέας εἶμαι ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Νὰ μοῦ πωλήσῃς Λαύρεια. . . .
σὲ ξεύρω δὲν ἔχεις ἄλλην ιδέαν.

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅχι, ὄχι. . . . εἶμαι τῆς ιδέας
νὰ κάμῃς τὴν γνωριμίαν του. . . .

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *ἐκανιστάμενος*. — Ἐγώ ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Στάσου νὰ ἰδῇς τί θὰ σοῦ εἰπῶ.
Νὰ κάμῃς τὴν γνωριμίαν του, γιὰ σένα εἶνε τόσον εὐχολον
πρᾶγμα, καὶ ἀπ' ἐξω ἀπ' ἐξω νὰ τοῦ σφυρίξῃς κανένα λογάκι. . .

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Καλὲ δὲν μ' ἀφίνεις ἥσυ-
χον. . . . Καὶ ἀπόψε μάλιστα ποῦ βαριέμαι νὰ ἰδῶ ἄνθρωπον. . .

Ἐχω ἐκεῖνον τὸν γάλλον τὸν ναύαρχον ποῦ μὲ κυνηγᾷ φυρὶ
φυρὶ καὶ δὲν ἔχω ὁρεξιν νὰ εἰπῶ δυὸ λέξεις. . . . Νὰ τὸς μάλιστα
ὁ ναύαρχος. . . . Ἐλα, πᾶμε ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ μὲ μπλέξῃ γιατί
μὲ σένα εἰμπορῶ νὰ χασμουριοῦμαι ὅσον θέλω, ἐνῶ μ' ἐκεῖνον. . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ *ἀκολουθῶν τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην ἐξακολου-
θοῦντα νὰ χασμαῖται*. — Ἀκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω. . . . νὰ τὸ τελειώ-
σωμεν οἱ δύο μας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἐννοεῖς ὅτι ἐμένα εἶνε ἡ δου-

λειά μου νὰ κάμνω μεσιτεΐαις καὶ ξεύρω πῶς θὰ τὰ κα-
ταφέρω....

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ὅσον
πλούσιος καὶ ἂν εἶνε αὐτός ὁ κύριος ἂν δὲν ἔχῃ μεγάλον ὄνομα,
δὲν τὸν παίρνει ἡ Φιφίτσα ;... δὲν ξεύρεις τῶρα τὰς ιδέας τῆς ;
αὐτῇ, ἀφίνω πλέον τοὺς δούκας, ἂν δὲν εὖρῃ ἕναν κόντε τοῦ-
λάχιστον δὲν ὑπανδρεύεται. . . Ἐξέχασες τὸ ταξεῖδι ποῦ ἔκαμαν
ἔς τὴ Ζάκυνθο νὰ ψαρέψουν κανέναν κόντε ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Κολοκύθια ! τί τὸ θέλει τὸ
κοντιλίχι ὅταν ἔχῃ τόσα χρήματα.

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ἐτὺ βλέπω δὲν τὴν ἐκατά-
λαβες ἀκόμη τὴ Φιφίτσα.

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅταν σοῦ λέγω ἐγὼ ὅτι μὲ
τὸ σχέδιον ποῦ ἔχω. . .

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ *χασμῶμενος*. — Σκαφαρέντζε, λές
ἀνοησίχιν, καὶ μοῦ κόβεις καὶ τὸν ὕπνο μου....

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἐρειδουμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ξανθοῦ Νέου*. — Σᾶς βεβαιῶ ὅτι
δὲν ἔχω καμμίαν διάθεσιν νὰ χορεύσω καὶ ἂν θέλετε νὰ κα-
θήσωμεν....

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ κατέλθωμεν εἰς
τὸν κῆπον ; ἡ ἐσπέρα εἶνε μαγευτική....

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅπως ἀγαπᾶτε....

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *κατερχόμενος τὴν κλίμακα καὶ κρατῶν σφιγκτῶς τὴν Φι-
φίτσαν*. — Προσέξατε μὴ προσολισθήσετε . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ *γελῶσα*. — Ναί, ἐδῶ ἐπῆγχα νὰ πέσω.... πῶς μ'
ἐκρατήσατε . . . καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐ-
γνωμοσύνην μου... .

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *χαιρετίζων μετ' ἐπιχαρίτου μειδιάματος*. — ὦ, δε-
σποινίς ! ..

ΦΙΦΙΤΣΑ *εἰσερχομένη εἰς ἀτραπὸν ὅπου ὑπάρχει θρανίον*. — Καθήμεθα ἐδῶ ;

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Ὅ,τι θέλετε, δεσποινίς, εἴμαι εἰς τὰς
διαταγὰς σας....

ΦΙΦΙΤΣΑ *καθημένη*. — Ἀ, νά, ἀρχίζει τὸ τρίτον βάλς, καὶ χορεύω
μὲ τὸν κύριον Δρέλλιαν.... Γνωρίζετε τὸν κύριον Δρέλλιαν ;

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ὑποκλινών*. — Ὅχι, δεσποινίς....

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἰδίᾳ*. — Τί ἀνόητος ποῦ εἴμαι.... ἀφοῦ ἦλθε χθὲς
ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, πῶς θέλω νὰ τὸν γνωρίζῃ....

Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ἰδίᾳ*. — Θεέ μου, Θεέ μου.... δὲν μπορῶ
νὰ τὸ πιστέψω, νὰ μὲ ἀγάπησε αὐτῇ ἡ κοπέλλα ; πρέπει νὰ μ'
ἀγάπησε γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ τόσα....

ΦΙΦΙΤΣΑ *προσποιουμένη ὅτι βλέπει ἀδιαφόρως πρὸς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ*

ἀλλ' ἔχουσα πάντοτε τὸν νοῦν της εἰς τὸν παρακαθήμενον αὐτῇ, ἰδίᾳ. — Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω... ἡ μαμὰ λέγει νὰ τὸν περιποιηθῶ καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο... εἶνε λέγουν πολὺ πλούσιος... αἱ, καλὰ, καὶ ἂν εἶνε κανέννας μπακάλης;... πῶς θὰ εἶνε μπακάλης ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; Θὰ εἶνε ἔμπορος... τί ἔμπορος ὅμως; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα... "Ἄν ἐπωλοῦσε τσόχαις ἐκεῖ;... ἂ, Θεέ μου... καὶ θὰ πάρω ἐγὼ ἔμπορον; Νὰ ἦτο τουλάχιστον τραπεζίτης... καὶ πᾶσι κ' ἔρχεται... ναί, μὰ ἂν λέγεται Σαρδελλόπουλος ἢ Κουτσομύτης; Ὠραῖα!... ἐγὼ, κυρία Σαρδελλοπούλου!... ἔπειτα ἀπὸ τόσα ὄνειρα!... Μὰ εἶνε πάλιν τὸσον πλούσιος... καὶ πραγματοποιεῖται ἐν μέρος τῶν ὀνείρων μου, δηλαδὴ δύο πραγματοποιοῦνται, διότι εἶνε καὶ ὠραῖος ἄνθρωπος... Ναί, μὰ ἂν δὲν εἶνε ἀπὸ οἰκογένειαν; Αὐτὸ μοῦ τὰ χαλνᾷ ὅλα... ὅλα... καὶ προτιμῶ νὰ περιμένω ἀκόμη...

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ σφόδρα συγκεκινημένος καὶ παρατηρῶν δι' ἑταστικὸν βλέμματος τὴν Φιρίτσαν, ἣν βλέπει κατ' ἑλλειψιν κροτάσου. — Μοῦ ἔκαμε τόσα ποῦ πρέπει καὶ νὰ πιστεῦσω... Αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικόν... Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μοῦ ἔφερε τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της νὰ μ' εὐχαριστήσου, γιὰ τὴν ἔσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅπως ἔλεγαν... ἴσως ἔχτυποῦσε, μὰ ποῦ κίνδυνος;... ἄς παραδεχθῶ ὅμως γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι ἦταν κίνδυνος, ἐκείναις ἡ τσεριμόνιαις τῆς μητέρας της ἦταν καὶ τι ἔχταχτον... Καὶ νὰ μὴ λησμονήσω νὰ πάγω αὔριον εἰς τὸ σπίτι των, κάθονται εἰς τὸ Κολωνάκι... ὁ πατέρας της λέγεται Πατεριάδης καὶ ἦταν μιὰ φορὰ ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν... ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ εἶπεν ὁ ἴδιος, ἐγὼ δὲν τὸν ἠρώτησα τίποτε... "Ἄν δὲν τοὺς ἔκανα ἐντύπωσιν δὲν εἶχε καμμίαν ἀφορμὴν νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ... Πρέπει νὰ τοῦ ἔκανα πολλὴν ἐντύπωσιν τοῦ κυρίου Πατεριάδῃ, καὶ τῆς γυναίκας του τὸ ἴδιο, πολὺ περισσότερο ὅμως τῆς κοπέλλας... ποῦ ξερεὶ καὶ τὸνομά μου... Κωνσταντῖνος, Φιρίτσα... τί ὠραῖα πηγαίνουν... καλλίτερα δὲν ἤμποροῦν νὰ ταιριάσουν. Φιρίτσα... τί ὄνομα νὰ εἶνε; Σοφία, Εὐφροσύνη... ποίος ἤξεύρει, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ Τερψιγόρη!...

ΦΙΦΙΤΣΑ καταπνίγουσα στεναγμόν, ἰδίᾳ. — Πρέπει νὰ τὸ πᾶω ἀπόφασιν... εἶνε τὸσον πλούσιος!... "Ἄ, τὰ καυμένα τὰ ὄνειρά μου... Κωνσταντῖνος, Χαρίκλεια... πῶς θὰ τὰ συνδυάσωμεν διὰ τὰς προσκλήσεις... καὶ ἔπειτα ἔτσι ξηρὰ ξηρὰ, χωρὶς τίποτε ἀπ' ἐπάνω... Αὐτὸ εἶνε φοβερόν... Δὲν τολμῶ νὰ τὸν ἐρωτήσω καὶ πῶς λέγεται, διότι ἂν ἔξαφνα μοῦ εἰπῇ: Σαρδελλόπουλος!... οὔτε τί ἐργασίαν ἔκαμνε... διότι ἂν ἐπωλοῦσε

σιτηρά; τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; . . . " Ἄς μάθω πρῶτον τὸ ὄνομά του καὶ βλέπουνεν. . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ καταπνίγων στεναγμόν. *ἰδίᾳ*. — " Ἀ, ὄχι, ὄχι. . . . δὲν ἔξερω τί μοῦ γίνεται. . . παίρνω φωτιά μὲ τὸ τίποτε καὶ νομίζω ἔξαφνα ὅτι ἐπειδὴ μοῦ ῥμίλησαν μ' ἐρωτεύθηκαν κι' ὅλας. . . . Τόσην ὥραν κάθεται κοντά μου καὶ οὐτ' ἐγύρισε νὰ ἰδῇ. . . . ἔκανε ζέστη μέσα καὶ ἐβγήκαμεν γιὰ νὰ πάρῃ ἀέρα. . . . ὅλην τὴν ὥραν βλέπει τὸν μπάλλο σὰν νὰ μὴν εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ. . . . Τί ἰδέαις ἔβαλα εἰς τὸ κεφάλι μου! . . . αὐτὴ ἀθηναία νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ ἐμένα. . . . καὶ τόσον ἔμμορφη. . . . Εἶνε ἄρ' γε ἔμμορφη ἢ ἐπειδὴ μοῦ ἄρέσει τὴν νομίζω ἔτσι; ᾧ, ὄχι, ὄχι, εἶνε ἔμμορφη καὶ νέα πρό πάντων. . . . Αὐτὸ φαίνεται, ὅτι εἶνε νέα, εἰκοσιδύο ἐτῶν, δὲν πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω. . . . Ναί, ἀλλὰ δὲν μοῦ ῥμιλᾷ καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καλὸ σημεῖο. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφομένη πρὸς τὸν Ξανθὸν Νέον μειδιῶσα. — Κύριε Κωνσταντῖνε. . . . Κύριε Κωνσταντῖνε. . . . ᾧ, λησμονῶ πάντοτε τὸ ἐπίθετόν σας, ἔχω τόσον ἄθλιον μνημονικόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μετὰ συστολῆς. — Παλαιολόγος, δεσποινίς.

ΦΙΦΙΤΣΑ ὑφισταμένη βίαιον κλονισμόν, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ ρίψῃ αὐτὴν ὑπτίαν. — Αἶ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀνήσυχος. — Τί ἐπάθατε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ συνερχομένη. — Τίποτε, τίποτε. . . . ἐνόμισα ὅτι μία νυχτερίς ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά μου. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μειδιῶν. — Καὶ ἐφοβήθητε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐπαναλαμβάνουσα καὶ τονίζουσα ἐκάστην συλλαβὴν ὑποκώφως. — Κων-σταν-τῖ-νος Πα-λαι-ολό-γος! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ἰδίᾳ*. — Τί λέγει;

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφομένη ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὥστε νὰ βλέπῃ καταντικρὺ τὸν Ξανθὸν Νέον. — Εἰσθε ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν αὐτοκρατόρων;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐκπληκτος. — Πῶς εἶπατε, δεσποινίς;

ΦΙΦΙΤΣΑ *ἰδίᾳ* ἐν θαυμασμῷ. — Εἶνε ἀπόγονος αὐτοκράτορος! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ *ἰδίᾳ*. — Τί νὰ εἶπεν ἄρ' γε. . . . δὲν ἐκτάλαθα καλά. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκθύμω. — Βεβαίως πρέπει νὰ κατὰγεσθε ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, ἀφοῦ φέρετε μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου Παλαιολόγου! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐμβρόντης. — Ἐγώ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐνοῶσα τὰς χεῖρας. — Τί μετριοφροσύνη! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐ. παραχῇ. — Δὲν ἔχω ἰδεάν, δεσποινίς. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκθαμβος. — Νὰ εἶνε ἀπόγονος αὐτοκράτορος καὶ νὰ προσποιῇται ὅτι δὲν τὸ εἰξεύρει!

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ δυσaráστωρ. — Τί θέλει νὰ εἰπῇ μὲ αὐτά ; τί ἔχω ἐγὼ νὰ χάνω μὲ τοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ;

ΦΙΦΙΤΣΑ εὐχαρίσ καὶ μετ' ἀγάπης προσῄλέπουσα τὸν Ξανθὸν Νέον. — Ἀλλὰ ἤξεύρετε πότον ἀρχαία εἶνε ἡ οἰκογενεὶά σας ; Ὁ πρῶτος Παλαιολόγος ἔγεινεν αὐτοκράτωρ εἰς τὰ 1260 ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι . . . καὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας σας ἀνεδείχθησαν ὀκτὼ αὐτοκράτορες χωρὶς νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τοὺς δεσπότας . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ μηχανικῶς. — Πῶς ; ἦτο καὶ κανέννας δεσπότης ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα ἐπιχαρίτως. — Ἐννοῶ μέχρι τινὸς τὴν μετριοφροσύνην σας, ἀλλὰ νὰ προσποιεῖσθε πάλιν τόσῃν ἄγνοϊαν καὶ οὕτων τῶν γνωστοτέρων πραγμάτων τῆς οἰκογενείας σας, αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ θλιθερῶς. — Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ χοροῖδεύει . . . δὲ μ' ἀρέσει αὐτό, ἀλλ' ἂν μὲ νομίζῃ κουτὸν εἶνε πολὺ ἀπατημένη.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα πάντοτε. — Δὲν κατωρθώσατε νὰ σώσετε τίποτε ἀπὸ τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας σας ; ἀπὸ τὰ χρυσόβουλλα ; ἀπὸ τὰς περὶ γαμηνάς ; τίποτε ; τίποτε ; Ἐχάθησαν ; ἐξηφανίσθησαν ; Κρῖμα, διότι ἂν ἐσώζετο κανὲν χρυσόβουλλον, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, θὰ εἶχετε ὅμως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ δεικνύετε εἰς τοὺς φίλους σας, ὥστε ἂν ποτὲ σᾶς ἔλεγε κανεὶς τίποτε νὰ τὸ ἐπιδεικνύετε, διὰ νὰ μὴ μένῃ οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι κατὰ γέσθε ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην οἰκογενεῖαν τῶν Παλαιολόγων, ἡ ὁποία ἐβασίλευσε τόσα ἔτη ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ διακόπτων αὐτὴν ἀποτόμως. — Δεσποινίς, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ μὲ περιπαίζετε, διότι ἐπὶ τέλους δὲν σᾶς ἔκαμα καὶ τίποτε κακόν . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ δραστομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτομάτως ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της. — Σᾶς περιπαίζω ; πῶς ἡμπόρεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅτι σᾶς περιπαίζω ; Σᾶς βεβαιῶ ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ ὅτι σᾶς ὁμιλῶ σπουδάζουσα . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάγων πάσας αὐτοῦ τὰ σκέψεις. — Ὅχι, δὲν μὲ περιπαίζει . . . μοῦ ἔπιασε καὶ τὸ χέρι μάλιστα . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν παρειῶν εἰς ἐνδειξιν αἰδοῦς καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς γλυκυτάτην καθιστῶσα. — Νὰ σᾶς περιπαίζω ; πῶς σᾶς ἐπέρασε τοιαύτη ἰδέα ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ υποβλέπων αὐτὴν δυσπίστως. — Διὰ τί μοῦ τὰ λέγετε αὐτά ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐνθουσιῶδας καὶ πλησιάζουσα τὸν Ξανθὸν Νέον. — Ἦξεύρετε διατί
 σᾶς τὰ λέγω ; διότι πέρυσιν εἰς τὴν Ζάκυνθον, μᾶς συνέβη τὸ
 ἐξῆς πολὺ περίεργον. Ἦμεθα εἰς τὴν Κυλλήνην διὰ τὸν μπαμ-
 πᾶν, ὅστις ὑποφέρει ὁ καυμένος ἀπὸ τοὺς βρόγγους του, καὶ ἐπι-
 στρέφοντες ἐμείναμεν τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἐκεῖ τί
 νομίζετε ὅτι μᾶς ἔδειξεν ἓνας φίλος τοῦ μπαμπᾶ ; μᾶς ἔδειξεν
 ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Καλόφωνος ἕως εἰκοσιπέντε χρό-
 νων. . . ὁ νέος αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας του,
 τὰ ὁποῖα εἶνε τακτικὰ καὶ τὰ ὁποῖα φθάνουν μέχρι τοῦ αὐτοκρά-
 τος Καρόλου τοῦ Πέμπτου, δηλαδὴ εἰς τὰ 1540. . . ἀληθεῖς
 περγαμηναὶ ἐν πλήρει τάξει. Ὁ πρόγονός του Μιχαὴλ Καλόφω-
 νος ἔγεινεν ἀπὸ τὸν Κάρολον Πέμπτον μεγιστὰν τῆς Ἰσπανίας
 πρώτης τάξεως, ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὰ γράμματά του τὸν ἀπο-
 καλεῖ φίλτατον ἐξάδελφον τοῦ παραχωρεῖ κτήματα εἰς τὴν
 Ἰσπανίαν καὶ κτήματα εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ τί νομίζετε
 ὅτι εἶνε σήμερον ὁ ἀπόγονος αὐτὸς τοῦ Μιχαὴλ Καλοφώνου, ὁ
 ἐξάδελφος τοῦ Καρόλου Κουίντου ; ἔμπορος ; τραπεζίτης ; δικη-
 γόρος ; Εἶνε, κύριέ μου, πωλητὴς ἑφημερίδων καὶ δὲν ἔχει ψωμί
 νὰ φάγῃ . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὅστις παρηκολούθει τὴν ἀφήγησιν μετὰ πολλοῦ ἰνδιαι-
 ροντος, ἐμβρόντητος. — Πωλητὴς ἑφημερίδων ;

ΦΙΦΙΤΣΑ σείουσα τὴν κεφαλὴν. — Πωλητὴς ἑφημερίδων ὁ ἀπόγονος
 τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Καλοφώνων, καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα
 του ἐν τάξει, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ; δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάγῃ καὶ μίαν
 φορὰν ποῦ ἐξέπεσεν ἕως ἐκεῖ δὲν εἶνε νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς. . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀσθμαίνων. — Εἶδατε τὰ ἔγγραφα, τὰ χρυ-
 σόβουλλα, τὰς περγαμηνάς ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ αὐτὰ τὰ μάτια μου, καὶ ἐπειδὴ ἡ μηχανὴ
 δὲν τὸ ἐπίστευε τῆς τὸ ἐβεβαίωσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους
 εἶδαμεν, ὅλοι ὅσοι ἐκ παραδόσεως γνωρίζουν αὐτὴν τὴν οἰκογε-
 νειαν τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος γόνος εἶνε σήμερον δυστυχῶς πω-
 λητὴς ἑφημερίδων.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους λουστρες ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Λουστρος, μάλιστα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἂν ὑπάγῃ
 σήμερον εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μείνῃ ἐνώπιον
 τοῦ βασιλέως μὲ τὸ καπέλλον του εἰς τὸ κεφάλι . . . μὲ τὸ κα-
 σκέτον του θέλω νὰ εἰπῶ, διότι αὐτὸς φορεῖ πάντοτε κασκέτον
 τώρα.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ βυθιζόμενος ἀνεπαισθήτως εἰς ἀγανεῖς σκέψεις. —
 Λουστρος ! . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πῶς ἐσώθησαν αὐτὰ τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ χρυ-

σόβουλλα καὶ αἱ περγαμηναὶ εἶνε θαῦμα, διότι ἐν Ἑλλάδι εἶναι πολὺ ὀλίγαι αἱ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι κατώρθωσαν νὰ σώσουν ἔπειτα ἀπὸ τόσας καὶ τόσας καταστροφάς, ἀπὸ τόσους διωγμοὺς καὶ τὴν παραμικροτέραν ἔνδειξιν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς εὐγενείας αὐτῶν. Ἡ ἰδική σας οἰκογένεια ἐννοῶ κάλλιστα, ὅτι θὰ ὑπέφερε περισσότερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, διότι αὐτὴν κατεδίωξαν περισσότερον οἱ Τοῦρκαι μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453... Ἀλλὰ τί ἔχετε;... ἀναστενάζετε;... δακρύζετε;... Σᾶς ἀνέμνησα τὴν θλιβερὰν τύχην τῶν προγόνων σας;... ὦ, μὲ συγχαίρετε, κύριε Παλαιολόγε.... μὲ συγχαίρετε, Ὑψηλότατε....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ σύνους βυθίζων τὸ βδέμα εἰς τὸ ἀχανές μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ νομίζων ὅτι βλέπει τὸν προῦλλον τῆς Ἀγίας Σοφίας. — Εἶμαι Παλαιολόγος!..

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδίᾳ. — Πῶς διασώζει ἀκόμη τὸ οἰκογενειακὸν φίλτρον ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνας!....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ ἐγείρων ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ἐπισκόπησης καλῶς τὸν προῦλλον τῆς Ἀγίας Σοφίας μεταβάλλων δ' ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ ἐν ταῖς καθ' ἑαυτὸν σκέψεσι τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ. — Καὶ διατί νὰ μὴν εἶμαι; Δὲν λέγομαι τάχα Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος; καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀνήκω εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδίᾳ. — Τί αἰσθήματα πρέπει νὰ ἔχῃ.... καὶ πῶς φαίνεται ὅτι εἶνε γόνος αὐτοκρατορικοῦ οἴκου.... τὸ ἀνάστημα, ἡ ὠραιότης του.... ἔπειτα πῶς εἶνε ξανθός; ὅλοι οἱ Παλαιολόγοι ἦσαν ξανθοί.... Καλὰ ἔκαμα καὶ τὸν ἀπεκάλεσα Ὑψηλότατον.... Ἴσως ἡ μετριοφροσύνη του νὰ ἐπειράχθῃ καὶ δι' αὐτὸ δὲν μοῦ ὁμιλεῖ, ἀλλὰ τὸ εἶπα χωρὶς νὰ θέλω... δὲν τὸ ἤθελα... Ὅταν εἶδα ἐκεῖνο τὸ δάκρυ του δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς μοῦ ἐφάνη.... ἐνόμιζα ὅτι ἔβλεπα ἐμπρὸς μου αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου!.. ὦ, θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ γυνὴ εὐτυχεστέρα ἐὰν θελήσῃ;.. Θεέ μου, Θεέ μου, τί λέγω;... Εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ κατέλθῃ μέχρις ἐμοῦ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ σύνους καὶ ἀγέρωχον λαμβάνων στάσιν. — Ὅσον καὶ ἂν φέρω τὸν νοῦν μου πρὸς τὰ ὀπίσω δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ δίδῃ τὴν παραμικροτέραν λαβὴν.... ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τόσας καταστροφάς, ἔπειτα ἀπὸ τόσους διωγμοὺς εἶνε δυνατόν τοῦτο; Τίς οἶδε τί συνέβη.... διεσχορπίσθημεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ ἔγγραφα μας ἐχάθησαν, τὰ χρυσόβουλλα μας ἐξηφανίσθησαν, καὶ εὐρέθημεν εἰς αὐτὴν τὴν γωνίαν ἐδῶ μὲ μόνον τὸ ὄνομά μας καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος!... Τί εὐτυχῆς αὐτὸς ὁ λοῦστρος νὰ ἔγῃ ἐν τάξει τὰς περγαμηνάς του!...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ὅστις ἀπὸ πολλῆς ὥρας περιέρχεται τὸν κήπον βραδυπορῶν καὶ πᾶσαν συστάδα δένδρων ἐξετάζων καὶ πᾶν θρανίον διερευνῶν, ἀνακαλύπτων ἐπὶ τέλους τὴν Φιφίτσαν. — Ἐδῶ εἶσαι; καὶ σὲ ζητεῖ τόσῃν ὥρᾳ ὁ καυμένος ὁ Δρέλλιας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μπα; ... ἔχει δίκαιον. ... εἶχα μαζῇ του τὴν καδρίλλιαν ποῦ ἐχόρευσάν καὶ τὸ ἐλθισμόνησα ...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ μειδιῶν ἐνδεικτικῶς. — Αἱ, βέβαια, ὅταν ἔχη κανεὶς καλὴν συντροφίαν.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Κρῖμα ὅμως ὅτι δὲν ἔρχεται, διότι θὰ τὸν παρεκάλουν νὰ μοῦ φέρῃ ἓνα ποτηρί νερόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐγειρόμενος. — Νερόν; δεσποινίς, ἀμέσως νὰ σᾶς φέρω....

ΦΙΦΙΤΣΑ ἀνθισταμένη. — ὦ, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωνσταντίνε... ὄχι, ὄχι... ὄχι σεῖς....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐξαφανιζόμενος ὡς ἀστραπή. — Πῶς τὸ λέγετε, δεσποινίς;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ καθήμενος πλησίον τῆς Φιφίτσας. — Αἱ, πῶς σοῦ φαίνεται;

ΦΙΦΙΤΣΑ πνίγουσα στεναγμόν. — Χαριτωμένος ἄνθρωπος.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Διατί ἀναστενάξεις; ἀφοῦ εἶνε χαριτωμένος πρέπει νὰ χαίρεσαι μάλιστα.... καὶ ἀφοῦ ἦλθε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πάρῃ ἓνα καλὸ καὶ εὐμορφο κορίτσι, ἐγὼ νομίζω ὅτι καλλίτερον ἀπὸ σὲ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ κολακεύετε πολὺ, διότι μ' ἀγαπᾶτε καὶ πολὺ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ προτιμήσῃ ἐμένα ὅταν ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι νέαι...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τώρα δὲν τὰ πιστεύεις αὐτά... καὶ...

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὲ συγχωρεῖτε, τὰ πιστεύω καὶ πολὺ μάλιστα, διότι εἶνε ἡ ἀλήθεια...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀνυπομονῶς. — Μὰ πῶς τὰ λέγεις αὐτά, κόρη μου... πρέπει νὰ εἶσαι τυφλή, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ἤδη....

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκπληκτος. — Ἐμένα;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, οὕτως ἡ ἀνυπομονησιὰ βαθμηδὸν αὐξάνει. — Τὸν εἶδες νὰ ὁμιλήσῃ μὲ καμμίαν ἄλλην; δὲν παρετήρησες ὅτι ἀμέσως ἦλθε σὲ σένα; τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ἢ ὅτι σὲ θέλει;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μὴ βάζετε τέτοιαις ιδέαις εἰς τὸ κεφάλι μου.... Αὐτὸς τόσον πλούσιος, ἀπὸ τόσον μεγάλῃν οἰκογένειαν....

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Εἶνε καὶ ἀπὸ οἰκογένειαν ;
ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καλὲ τί λέτε ; Παλαιολόγος !...

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐκπληκτός. — Εἶνε μεγάλη οἰκο-
γένεια οἱ Παλαιολόγοι ; πρώτην φοράν ποῦ τὴν ἀκούω.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐξανισταμένη καὶ μετὰ περιφρονήσεως σχεδὸν παρατηροῦσα τὸν γέροντα
Σκαφαρέντζον. — Πρώτην φοράν ; Καὶ οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ;

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐκπληκτός. — Αἶ’ ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μετ’ ἐκφράσεως. — Εἶνε κατ’ εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ αὐ-
τοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου !

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐμβρόντητος. — Μπρὲ μίλα καλὰ !...

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Μάλιστα, κύριε Σκαφαρέντζε.

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν ἑξάψει. — Καὶ τὸν ἀφίνεις ; καὶ
δὲν τὸν ἐπῆρες ἀκόμη ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί κάθεσθε καὶ λέτε τώρα . . .

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νὰ σοῦ δώσω μίαν συμ-
βουλήν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί πράγμα ;

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νὰ τοῦ ἀνοιξῆς πρώτη ὁμι-
λίαν περὶ γάμου.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἑντρομος. — Ἐτρελαθήκατε ; καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά μου ;...

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ ἄκουσέ με, κόρη μου . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐν νευρικῇ ταραχῇ. — Πᾶ, πᾶ, πᾶ !... Θεὸς φυλάξοι !...

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀπελπισ. — Ἄ, τί νὰ σοῦ κάμω ..
ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ μητέρα σου εἰς τὴν θέσιν σου, διὰ νὰ ἰδῆς ἂν
εἴμπορουσε νὰ φύγῃ αὐτὸς ἀπ’ ἐδῶ ἀστεφάνωτος.

ΦΙΦΙΤΣΑ, διαμαρτυρούμενη. — Σᾶς παρακαλῶ, μὴ λέγετε τέτοια
πράγματα, διότι . . .

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ τύπτων τὸ μέτωπον αὐτοῦ. — Μπρέ, τί
κάθουμαι καὶ χάνω τὸν καιρὸν μου . . . Ἐσὺ δὲν θὰ κάμῃς τίπο-
τε . . . αὐριον τὸν βλέπει καμμιὰ ἄλλη καὶ σοῦ τὸν παίρνει . . .
Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ παλαιὸς φίλος τοῦ πατρός σου δὲν ἤμπορῶ ν’
ἀφήσω νὰ πέσῃ μιὰ τέτοια δουλειὰ ἔς τὸ νερό. Κάνω τόσον και-
ρὸν Λαύρεια καὶ πάντοτε οἱ συνδυασμοί μου ἐπέτυχαν καὶ δὲν
θὰ ἐπιτύχω τώρα ; Ἡ μόνη ἡ ὁποία εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν καταφέρῃ
εἶνε ἡ μητέρα σου . . . Πηγαίνω νὰ τὴν εὕρω . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ζητοῦσα νὰ κρατήσῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν γέροντα Σκαφαρέντζον ὅστις
ἤγερθη. — Σᾶς παρακαλῶ . . .

‘Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νά τος, σιωπῇ, ἔρχεται.

‘Ο ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐρχομένος σπεύδων. — Σᾶς ἔφερα, δεσποινίς, καὶ
νερόν καὶ βυσσινάδαν, τί προτιμᾶτε ;

ΦΙΦΙΤΣΑ αἰδημόνως ἐντείνουσα τὴν χεῖρα. — Νὰ λάβετε αὐτὸν τὸν κόπον ; . . . τὴν βυσσινάδα, ἂν θέλετε . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐν συστολῇ. — Μοῦ δίδετε κ' ἐμὲ τοῦ γέροντος τὸ νερόν, ἂν δὲν τὸ χρειάζεσθε, κύριε Παλαιολόγε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσφέρων τὸ ποτήριον . — Σᾶς παρακαλῶ, κύριε . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀφ' οὗ ἐπὶ βλέπων τὸν Ξανθὸν Νέον ἱτοιμαζόμενον νὰ λάβῃ τὸ ποτήριόν του. — Ἄ, ὅχι, ὅχι . . . τὰ ἐφέρατε σεῖς, θὰ τὰ ἐπιστρέψω ἐγώ . . . [Λαμβάνων ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Ξανθοῦ Νέου τὸ κενὸν ποτήριον τῆς βυσσινάδας] Αὐτὸ εἶνε τὸ δίκαιον . . . καὶ ἔπειτα σεῖς πρέπει νὰ μείνετε ἐδῶ μὲ αὐτὴν τὴν χαριτωμένην νέαν ἥτις εἶνε ἡ καλλιτέρα τὴν ὁποῖαν ἔχομεν εἰς τὰς Ἀθήνας . . . ἡ καλλιτέρα ! . . . δὲν τὸ λέγω διότι εἶμαι φίλος τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ, διότι τὸ λέγει ὁ κόσμος ὅλος . . . ἡ καλλιτέρα ! . . . [ὑποκλίνων] Κύριε, κύριε . . . [ἰδίᾳ] Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐλθισμόνησα πάλιν τὸ ὄνομά του . . . [Μεγαλοφώνως] Κύριε Κωνσταντῖνε, εἶμαι πάντοτε πρόθυμος τῶν διαταγῶν σας, Λεονάρδος Σκαφαρέντζος, μεσίτης εἰς τὸ Χρηματιστήριον. [ἰδίᾳ] Νὰ τοῦ εἰπῶ τίποτε γιὰ Λαύρεια ; Ὅχι, ἄς μὴ τοῦ εἰπῶ ἀκόμα . . . [Μεγαλοφώνως] Ἡ καλλιτέρα χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν . . . [Ἀπερχόμενος] Ἡ καλλιτέρα ! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου. — Ἡ καλλιτέρα ! . . . πῶς τὸ ἔλεγεν ! . . . ὥς νὰ εἶχον ἐγὼ καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ κάτω νεύουσα. — Κύριε Παλαιολόγε . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Εἶνε πολὺ φίλος σας αὐτὸς ὁ γέρων ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολύ, εἶνε ἀρχαῖος συμμαθητὴς τοῦ μπαμπᾶ καὶ αὐτὸ μ' ἐπαινεῖ καὶ τόσον πολὺ.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Καὶ τὸν βλέπετε συχνά ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καθ' ἡμέραν σχεδόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Τί εὐτυχής !

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Διχτί ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ στένων. — Διότι σᾶς βλέπει καὶ αὐτὸς κάθε ἡμέραν.

ΦΙΦΙΤΣΑ με διῶσα ἱλαρῶς. ἀλλ' εἴτα στοίφουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἰδίᾳ. — Θεέ μου . . . δὲν ἤξεύρω τί ν' ἀπαντήσω.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ. — Δὲν τολμῶ, δὲν τολμῶ . . . μήπως δυσηρεστήθῃ ὅτι τῆς τὸ εἶπα ;

ΦΙΦΙΤΣΑ στρεφόμενη βιαίως πρὸς τὸν Ξανθὸν Νέον. — Καὶ πῶς εὐρίσχετε τὰς Ἀθήνας μας ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὅστις ἦτο εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς τελευταίας αὐτοῦ

πνέφως ταρασσόμενος ὀλίγον εἰς τὸ ἐρώτημα, συνεχόμενος ὁμως ἀμέσως. — Ὠραῖα εἶνε, ἀλλὰ προτιμῶ τὸν Πειραιᾶ....

ΦΙΦΙΤΣΑ ἰδίᾳ. — Περίεργος προτίμησις !... τί εἶνε ὁμως ἡ πρώτη πόλις πάντοτε ὅταν ἔρχεται κανεῖς ἀπ' ἔξω, καὶ πρέπει νὰ ἦλθε μὲ τὸ ἀτμόπλοιον.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἰδίᾳ. — Προφανῶς δυσηρεστήθη ὅτι τῆς τὸ εἶπα, διότι ἄλλαξε τὴν ὁμιλίαν ἀμέσως.... ἐδιάσθην πολὺ.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ἐν τούτοις μὲ τὰ νέα σχέδια ἡ πόλις μας θὰ γείνη πολὺ ὠραία....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀναλαμβάνων τὴν στάσιν τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου, ὅτε οὗτος συνήντησε κατὰ πρῶτον τὸν Βαγιαζήτ, καὶ ἔσθη θαρραλέος ἀπέναντι αὐτοῦ. — Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ τὸν ἀέρα τοῦ Πειραιῶς δὲν θὰ τὸν ἔχῃ ποτέ.

ΦΙΦΙΤΣΑ χαριέντως. — Ἄ, ὅσον γιὰ δροσιάν, μαλιστα.. ἔχετε δίκαιον....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ προσερχόμενος ἐν σπουδῇ. — Ἄ, μὰ κυρία Φιφίτσα, τί μοῦ κάμνετε.... παρ' ὀλίγον νὰ μὴ χορεύσω τὴν καδρίλλαν μου.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐκπληκτος. — Ποίαν καδρίλλαν ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τὴν τετάρτην.... αὐτὴν ποῦ θὰ χορεύσωμεν τώρα....

ΦΙΦΙΤΣΑ διαμαρτυρούμενη. — Ἔχετε λάθος, δὲν σᾶς ἔδωσα τὴν τετάρτην, σᾶς ἔδωσα τὴν τρίτην καὶ δὲν ἦλθετε οὔτε καὶ νὰ μὲ ζητήσετε....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πῶς ἔχω λάθος, κυρία μου ; ἀφοῦ ἐγὼ δὲν ἐχόρευσα καθόλου ἀπόψε καὶ μίαν μόνην καδρίλλαν ἐζήτησα.... αὐτὴν τὴν ἰδικὴν σας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ δυσθύμως. — Αἶ, μὰ τώρα δὲν ἤξεύρω ἐγώ ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολὺ καλὰ, δὲν ἐπιμένω, ἂν θέλετε, ἀλλὰ ἤτο ἡ τρίτη καὶ ὄχι ἡ τετάρτη.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, κυρία Φιφίτσα, ὅτι τὴν τετάρτην σᾶς ἐζήτησα καὶ ἔγραψα μόνος μου τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ καρνέ σας.... ποῦ εἶναι τὸ καρνέ σας ; .. Κυττάξτε καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι ἔχω δίκαιον.

ΦΙΦΙΤΣΑ ἀναζητοῦσα κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ ριπιδίου τὴν σχέδην αὐτῆς. — Νά το, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε εἰς αὐτὸ τὸ σκότος.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. ἀνάπτων θειοκρίδα καὶ πλησιάζων αὐτὴν πρὸς τὴν σχέδην. — Ἴδου τὸ ὄνομά μου, Δρέλλιας.

ΦΙΦΙΤΣΑ παρατηροῦσα ἐν ἐκπλήξει, ἐνθὺ ὁ νέος Δρέλλιας βλέπει κρυφίως τὸν Ξανθὸν Νέον. — Ἔχετε δίκαιον.... πῶς ἔκαμα ἐγὼ αὐτὸ τὸ λάθος ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀκούσας τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ τετραχόρου προσφέρων τὸν βραχίονά του ἀνυπομόνεως. — Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε, μόλις θὰ προφθάσωμεν, ἤρχισαν.

ΦΙΦΙΤΣΑ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ νέου Δρέλλια καὶ χαϊρετίζουσα ἐπιχαρίτως τὸν Ξανθὸν Νέον. — Κύριε Κωνσταντίνε, μὲ συγχωρεῖτε. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἡγετρώμενος καὶ ὑποκλίνων βαθύως. — Δεσποινίς. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ταχύνων τὸ βῆμά του πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον. — Ποιὸς εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνός σας ; ποῦ τὸν ἐψαρέψατε ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Εἶνε ἓνας κύριος ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Κατ' εὐθεῖαν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Πολὺ πιθανόν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Εἶνε πλούσιος ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Δὲν ἤξεύρω. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πρέπει νὰ εἶνε ὅμως, διότι εἶχε ἓνα κόρδωμα ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ ἐκατομμύριά του.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅχι δά ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Καὶ τώρα ἐννοῶ πῶς ἐκάματε τὸ λᾶθος νὰ λησμονήσετε τὴν καθρίλλιαν μου.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ;

Ὁ ΞΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐπιταχύνων πλείστορον τὸ βῆμά του, διότι ἤδη ἐχόρευον ἐν τῇ αἰθούσῃ. — Θέλω νὰ εἰπῶ, κυρία Φιφίτσα, ὅτι ὅταν ἔρχονται αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ὁμογενεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡμᾶς τοὺς καυμένους οὔτε γυρίζετε νὰ μᾶς κυττάξετε πλέον. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ! δυσαρτίως. — Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν τὰ πιστεύετε αὐτὸ ποῦ λέγετε. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τόσον τὰ πιστεύω, ὥστε ἀρχίζω νὰ μετανοῶ, διότι σᾶς ἐσήκωσα ἀπὸ τέτοιαν καλὴν συντροφίαν. . . . Ποιὸς ἤξεύρει ἂν αὐτὸς ὁ χορὸς δὲν ἔγεινε διὰ νὰ χορεύσητε τὸν ἄλλον μὲ αὐτὸν τὸν κύριον Κωνσταντῖνον, τὸ Ἡσαΐα χόρευε . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐν ὀργῇ. — Κύριε Δρέλλια, λέγετε ἀνοησίας. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ. — Αἱ ὁποῖαι ὅμως ἡμποροῦν νὰ ἔβγουν καὶ εἰς καλόν. . . . Νὰ τὸ βιζαβί μας, πάρτε τὴν θέσιν σας, ἐμπρός, ἡμεῖς εἴμεθα. . . . ἂν ἀδᾶν κάτρη! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς καὶ συναντῶν πρὸ τῆς θύρας τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην. — Ποῦ πᾶς ;

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χαϊσμέμενος. — Εἶμαι πεθαμμέ-

νος ἀπὸ κούρασιν καὶ φεύγω κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ 'δῶ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ καὶ χαμμία πατρωνέσσα.

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ.—Ἐχεις ἀμάξι ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ σείων μετὰ θλίψεως τὴν κεφαλὴν. — Μακίρι νὰ εἶχα...

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ λαμβάνων τὸν βραχίονά του ὅπως τὸν συνοδεύει. — Αἶ, καὶ πῶς θὰ πᾶς ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μὲ τὸν σιδηρόδρομον. Θέλει x' ἐρώτημα ; Πᾶμε ἀπ' ἐδῶ 'ς τὰ σκοτεινὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ καὶ κανεῖς.

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀκολουθῶν τὸν κ. Ἰωάννην Μαθ μάλην καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα προσκόπτων, διότι τὸ σκότος εἶνε ψηλαφητόν. — Μὰ ὁ σιδηρόδρομος θὰ φύγη εἰς τὰς τρεῖς καὶ τώρα εἶνε μόλις μία . . .

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μὰ ὁ σιδηρόδρομος εἶνε ἐδῶ καὶ περιμένει. Θὰ πάγω νὰ καθήσω μέσα σ' ἓνα βαγόνι καὶ θὰ τραβήξω ἓναν ὕπνον. . . . αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Καὶ θὰ ἡμπορέσης νὰ κοιμηθῇς ; ἔπειτα δὲν θὰ σὲ ξυπνήσωμεν ὅταν θὰ φύγωμεν ; θὰ χάσης τὸν ὕπνον σου.

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμῶμενος. — Ἐχω τέτοια νύστα ποῦ δὲν θὰ σᾶς ἐννοήσω καὶ ὅταν θὰ ἔλθετε καὶ ἕως εἰς τὰς τέσσαρας ποῦ θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ κάμω τριῶν ὥρῶν ὕπνον μονορροῦφι ! . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μὰ τί ἤλθες τότε ;

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ σείων τὴν κεφαλὴν. — Σ' ἐρωτῶ x' ἐγώ. . . τί ἤλθα ; Ἡμπορεῖς ὅμως νὰ μὴν ἔλθης ; . . . εἶνε μερικαῖς ὑποχρεώσεις ! . . . τῆς ἔστειλα ποῦ τῆς ἔστειλα αὐταῖς τῆς κυρίαις πατρωνέσσαις, διότι δὲν ἄρκει ὅτι αγοράζεις τὰ εἰσιτήρια, σὲ θέλουν καὶ νὰ ἔλθης, διὰ νὰ μὴ ἔχη ὄψιν μπαλμασκὲ ὁ χορός των. . . καὶ ἦτον ἀπόψε ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἱστάμενος παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐξόδου τοῦ κήπου καθ' ἣν στιγμήν ὁ κ. Ἰωάννης Μαθιμάλης ἡτοιμάζετο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ. — Ἀ, δὲν σοῦ εἶπα. . . τὸ πρᾶγμα τελειώνει.

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ποιὸ πρᾶγμα ;

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὁ γάμος τῆς Φιφίτσας μὲ αὐτὸν τὸ νέον, τὸν . . . τὸν Κωνσταντῖνον. . . ἄχ, πῶς τὸν λέγουν, εἶνε καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν. . . τὸν. . . τὸν. . . δὲν ἡμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ ὄνομά του . . Κωνσταντῖνον. . .

Ο Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ἀς εἶνε, δὲν θὰ τὸν ἐνθυμηθῇς ποτέ. . . ἐκεῖνον ποῦ ἔλεγες τέλος πάντων, τὸν ὁμογενῆ. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ναί, ναί, ποῦ σοῦ ἔδειξα. . . .
ποῦ ὠμιλοῦσε μαζῇ της.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χαίρων. — Πῶς αὐτό ; τὴν
ἐζήτησεν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — "Οχι ἀκόμη, ἀλλ' ἰδοὺ τί
τρέχει. . . . "Οταν. . . . [βλέπων ὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Μαθιμάλης χασμάται] Μὰ
ἐπὶ δὲν εἰμφορεῖς νὰ κρατηθῇς ἀπὸ τὴν νύστα σου. . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμῶμενος καὶ ὀμιλῶν. — Ναί, ἀδελ-
φέ, ἀλλὰ λέγε πάντοτε, σὲ ἀκούω . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἐξερχόμενος καὶ παρασύρων τὸν κ. Ἰωάννην
Μαθιμάλην. — Πᾶμε πρὸς τὸν σταθμόν, σὲ συνοδεύω ὀλίγα βήματα.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ γέρον-
τος Σκαφαρέντζου. — Λοιπόν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — "Οταν σὲ ἄφησα δὲν ἔχασα
τὸν καιρόν μου καὶ ἀπὸ ἀπλῆν περιέγειαν ἐβάλθηκα νὰ τοὺς
εὔρω. Ἐπῆγα δεξιᾷ, ἐπῆγα ἀριστερᾷ, ἐπάνω, κάτω. . . . τέλος
πάντων τοὺς εὔρισκω κ' ἐκάθηντο εἰς ενα μπάχκον. Ξεύρεις τί
ἀγαθὸ κορίτσι εἶνε ἡ Φιφίτσα, καὶ πῶς εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα
δὲν ἔχει θάρρος. Ἐγὼ ἀμέσως τὸ ἐκατάλαβα καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπα
ὅτι δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ συμβουλαῖς συλλογίζομαι νὰ πάγω νὰ εὔρω
τὴν μητέρα της καὶ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. "Αμ' ἔπος,
ἀμ' ἔργον. Ἡ Πατεριάδαινα παραδέχεται τὴν γνώμην μου, πη-
γαίνομεν εἰς τὸν κῆπον, τὸν ἀναζητοῦμεν, τὸν εὔρισκομεν, τῆς τὸν
παραδίδω εἰς τὰ χέρια της καὶ ἐννοεῖς ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ
σοῦ ὀμιλῶ τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε τελειωμένον.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ χασμῶμενος. — "Ολ' αὐτά, μάτια
μού, εἶνε καλὰ καὶ ὥραϊα. . . . δὲν μοῦ λέγεις ὅμως τίποτε βέ-
βαιον ἐκ μέρους του.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀνυπομένως. — Οὐ, καὶ ὅμως καὶ σύ,
τί δύσπιστος ἄνθρωπος ποῦ εἶσαι. . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Μὰ τοὺς ξεύρω ἐγὼ αὐτοὺς
τοὺς ὁμογενεῖς, γλυστροῦν σὺν χέλια. . . . [Χασμῶμενος] Ἐνθυμοῦ-
μαι οὐκ ἔστιν φράν . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ δυσθυμῶς ἀποχωριζόμενος αὐτοῦ καὶ ἱπα-
νερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. — Καληνύκτα, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς.

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ μόλις βηματίζων ἐκ τοῦ νυσταγμοῦ. —
Καλὴν νύκτα. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν χορεύουσαν μετὰ
τοῦ νέου Δρέλλια θυγατέρα του. — Εἶνε ὁμολογουμένως ἡ ὠραιότερα τοῦ
χοροῦ καὶ δὲν ἀπορῶ ὅτι τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Τώρα αὐτὸν τὸν
χορὸν ἡμποροῦσε νὰ τὸν χορέψῃ μαζῇ του. . . . τίς ἡ ἀνάγκη

νά τὸν δώσῃ εἰς τὸν κ. Δρέλλιαν, ὁ ὁποῖος Δρέλλιας πρέπει νὰ τῆς λέγῃ πράγματα πολὺ δυσάρεστα, διότι τὴν κάμνει καὶ θυμώνει. Πολὺ αὐθάδης νέος εἶνε αὐτὸς ὁ Δρέλλιας, κακὰ ἔκαμε νὰ χορέψῃ μαζῇ του. . . . Ὡ, ὦ, κᾶτι τοῦ εἶπε τώρα καὶ αὐτὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κοκκινίζει. . . . κατεβάζει τὸ κεφάλι του κάτω. . . θὰ τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν του, διότι αὐτὸς δὲν τῆς ἀποτείνει πλέον τὸν λόγον. . . . Εὖγε, Φιφίτσα μου !. . . Ἄ, νὰ καὶ ἡ γυναῖκά μου εἰς τὸ μπράτσο αὐτοῦ τοῦ νέου. . . Τί εὐχαριστημένη ποῦ φαίνεται. . . πετᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. . . καὶ αὐτὸς εἶνε τόσο γελαστός !. . . νὰ τὰ ἐτελείωσεν ἡ γυναῖκά μου ;. . . αὐτὸ θὰ εἶνε λαμπρόν. . . . Πρέπει κᾶτι νὰ εἶπαν, διότι δὲν ἐξηγεῖται ἀλλέως αὐτὴ ἡ χαρὰ καὶ τῶν δύο. . . . Καὶ ἤρχετο μὲ τόσῃν δυσἀρέσκειαν ἡ καυμένη εἰς αὐτὸν τὸν χορόν. Εἶχε προαίσθημα, ὅτι κᾶτι κακὸν θὰ τῆς συμβῇ καὶ δὲν ᾔθελε νὰ ἔλθῃ. . . . μόλις τὴν κατέπεισα πρὸς χάριν τῆς Φιφίτσας. . . . Τώρα αὐτὴ ἡ χαρὰ τῆς. . . . Ἄ, βεβαίως κᾶτι τρέχει ἐδῶ. . . . Ἄ, ἐτελείωσε καὶ ἡ καδρίλλια. . . . ἡ Φιφίτσα ἀρνεῖται νὰ πάρῃ τὸ μπράτσον τοῦ Δρέλλια, τὸν χαιρετᾷ ψυχρά, τοῦ γυρίζει τῆς πλάταις. . . . μὲ βλέπει. . . . ἔρχεται ἐδῶ. . .

ΦΙΦΙΤΣΑ πλησιάζουσα τὸν πατέρα τῆς.—Εἶδες πουθενὰ τὴν μαμά ;
 Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ προσφέρων τὸν βραχίονά του. —Ἐδῶ εἶνε ἔλα νὰ σὲ πάγω. Τί σοῦ συνέβη μὲ τὸν Δρέλλιαν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ δυσθύμως.—Ἄ, εἶνε ἓνας αὐθάδης πρώτης τάξεως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ.—Καλὰ τὸ ἐνόησα ἐγὼ τί σοῦ ἔλεγεν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ.—Ἀνοησίαις διὰ τὸν κύριον Παλαιολόγον.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ.—Ποῖον Παλαιολόγον ;

ΦΙΦΙΤΣΑ, Αὐτὸν τὸν κύριον ποῦ εἶνε μὲ τὴν μαμά.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀσθανθεὶς βίαιον κλονισμόν. — Παλαιολ. . . . αὐτὸς εἶνε Παλαιολόγος ;

ΦΙΦΙΤΣΑ ἀρελῶς. — Ναί, μπαμπᾶ, σοῦ φαίνεται παράξενον ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ, ἥτις ἐπλησίασεν ἐρειδόμενη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ξανθοῦ Νέου.—Ὁ κ. Παλαιολόγος δὲν ἔχει ντάμαν διὰ τὸ κοτιλλίδον καὶ θὰ καθήσῃ κοντὰ σου.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα.—Μὰ οὐτ' ἐγὼ δὲν ἔχω καθαλιέρον, μαμά, δὲν τὸ ἔδωσα καθόλου, ὥστε πῶς θὰ γείνη ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ χαίρουσα.—Ἀί, μὰ τότε λαμπρά. . . . τὸ χορεύετε μαζῇ. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ.—Μοῦ φαίνεται, μαμά, ὅτι διαθέτεις τὸν κύριον Παλαιολόγον χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃς καὶ ἂν θέλῃ νὰ χορεύσῃ.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑποκλίνων ἐπιχαρίτως.—Ὡ, δεσποινίς. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐν τῷ κυλικίῳ καταδροχθίζων τρωγᾶλια μηχανικῶς

ὅπως διασκεδάσῃ μερίστην τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀνησυχίαν. — "Ὡστε ἔχει μεγάλην περιουσίαν ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Δύο ἑκατομμύρια τοῦλάχιστον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Καὶ κάθεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ναί.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ δάκνων τὰ χεῖλη. — Διάβολε !...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί ἔχεις ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — "Ἐκαμα μίαν ἀνοησίαν....

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Μίαν μόνον ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε κανέννας ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ἀράδιασα τὸν ἀναβαλλόμενον δι' αὐτόν.

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Τί κάθεται καὶ λές ; Ὁμογενῆς σωστός, πλούσιος καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν.... ἀφοῦ ἔφαγα μαζῇ του.... Ἐπειτα τί ὑπάλληλος ; πῶς ἔμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος ἐδῶ ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Δὲν ἔμπορεῖ ; ποῖος τὸ λέγει ; ἅμα ἔχει δέκα δραχμὰς νὰ πετάξῃ ἔρχεται καὶ παραέρχεται ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ ; ὁ χορὸς δὲν γίνεται διὰ τοὺς πτωχοὺς ; καὶ ὅποιος θέλει δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἐλεήσῃ ; Νά, αὐτὸς ἐκεῖ μέσα ποῦ ὁμιλεῖ μὲ αὐτὸν τὸν κύριον κοντὰ εἰς τὴν κολῶνα εἶνε ὑπάλληλος καταστήματος, τὸ ὅποιον πωλεῖ τσόχαις, καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖ κάτω μὲ τὰ γενάκια, ἐκεῖνος ὁ νόστιμος ποῦ ἐσήκωσε τὴν βεντάλια ἐκείνης τῆς κυρίας κ' ἐκεῖνος εἶνε γραφεὺς ἢ μᾶλλον κλητὴρ ἐνὸς πρακτορείου ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας. Τί θέλεις ὅμως καὶ πηγαίνεις μακρὰ ; αὐτὸς ποῦ περνᾷ παρέχει δὲν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Τρίγκου τοῦ μπακάλη ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Αἶ, καὶ τί τῆς ἔλεγες ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Τῆς ἔλεγα ὅτι ἀφοῦ δὲν τῆς τὸν ἐσύστησε κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ κάθεται τόσῃν ὥραν μαζῇ του, διότι ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε καὶ κανέννας βαγαμπόντης.. .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ὑψῶν τοὺς ὤμους. — Βλᾶκα!... ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς ποτέ σου σωστὸν πρᾶγμα ; Κύτταξέ τον ἂν ἔχῃ ἄερα βαγαμπόντη....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἀναζητῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. — Ποῦ εἶνε ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Νά, ἐκεῖ μέσα.... δὲν τοὺς βλέπεις καὶ τοὺς τέσσαρας, τὸν Πατεριάδη, τὴν γυναῖκά του, τὴν κόρην του, καὶ αὐτόν ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — "Α, ναί, ναί....

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Σοῦ φαίνεται νὰ ἔχῃ ἀέρα βαγαμπόντη ; Κύτταξε, κύτταξε... πῶς ἔχαιρετίσθησαν μὲ τὸν γάλλον τὸν ναύαρχον, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά των ; Κύτταξε πῶς τὸν χαιρετοῦν οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ Ναυάρχου ...

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὁ ναύαρχος στρέφει καὶ τὸν παρατηρεῖ...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Ὅμιλεῖ μὲ τοὺς ὑπασπιστάς του... τὸν παρατηροῦν καὶ αὐτοί...

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἀχ, ἦλθαν ἐκεῖνοι κ' ἐστάθησαν ἐκεῖ κάτω δὲν ἤμποροῦμεν πλέον νὰ ἰδοῦμεν τιποτε...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ. — Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον χαιρετᾷ ἔτσι ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος σοῦ φαίνεται βαγαμπόντης ἐσένα ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ξέων τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπομάσσω τὸ μέτωπόν του. — Διάβολε !... ἔκαμα μεγάλην ἀνοησίαν καὶ πρέπει νὰ εὑρω τρόπον νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα...

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσφέρων τὸν βραχίονά του τῇ Φιφίτσα. — Θέλετε νὰ καθήσωμεν ;

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ναί, διότι ὅπου καὶ ἂν εἶνε θ' ἀρχίσῃ τὸ κοτιλλιόν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς αἰθούσης μέρος. — Νά, ἐκεῖ εἶνε δύο καθίσματα... Ἀς καθήσωμεν ἐδῶ...

ΦΙΦΙΤΣΑ καθήμενη — Καὶ ἂν εἶνε πιασμένα ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὀρθίως πρὸ αὐτῆς. — Πῶς θὰ εἶνε πιασμένα ;

ΦΙΦΙΤΣΑ — Ξεύρω κ' ἐγώ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ. — Ἀφοῦ εἶνε κενά, θὰ εἰπῇ πῶς εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὅχι πάντοτε... [Παρατηροῦσα τοὺς πόδας τοῦ ἐδωλίου] Κυττάξετε ἂν εἶνε τὰ πόδια των δεμένα μὲ κανένα μαנדῆλι ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὅστις παρετήρησε καὶ αὐτός. — Ναί, εἶνε δεμένα, μὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτό ;

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα. — Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ κατέλαβον ἄλλοι καὶ πρέπει νὰ φεύγωμεν.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ σχεδὸν ῥηθίως. — Ἀ, αὐτὸ σημαίνει !

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις ἀφοῦ περιήγαγε τὸ βλέμμα της περὶ τῆς αἰθούσης ἐτοιμάζεται νὰ ἐγερθῇ. — Καὶ τὰ βλέπω ὅλα πιασμένα, ὥστε πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ εὑρωμεν μόνοι μας.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ βλέπων τὴν κίνησιν τῆς Φιφίτσας καὶ διὰ νεύματος τῆς χειρὸς ἐμποδίζων αὐτὴν νὰ ἐγερθῇ. — Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, πηγαίνω νὰ τὰ φροντίσω.

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός. — Περίεργον !

Φαίνεται εἰς τὴν Εὐρώπῃν δὲν δένουν τῆς καρέκλαις των οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κοτιλλιόν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ πλησιάζων τὴν Φιφίτσαν καὶ καθήμενος παρ' αὐτῆς. — Κυρία Φιφίτσα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην;

ΦΙΦΙΤΣΑ ψυχρῶς. — Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ἐπιτρέψω τίποτε, κύριε Δρέλλια.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἱκετευτικῶς. — Σᾶς παρακαλῶ, κυρία Φιφίτσα, μὴν εἰσθε τόσον θυμωμένη μαζὶ μου . . . ἐγὼ σᾶς τὰ ἔλεγον ἀστειευόμενος.

ΦΙΦΙΤΣΑ διὰ φωνῆς ἐπιτιμητικῆς. — Ὅφειλτε νὰ ὁμολογήσετε ὅμως ὅτι αἱ ἀστειότητές σας δὲν ἦσαν καθόλου καθῶς πρέπει.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὅμολογῶ ὅτι θέλετε, κυρία Φιφίτσα, ἀρκεῖ νὰ μὲ συγχωρήσετε. . . Ἡξεύρετε πῶς εὐρίσκεται καμμιὰ φορὰ ὁ ἄνθρωπος . . . χωρὶς νὰ θέλῃ λέγει πράγματα, τὰ ὅποια οὔτε καὶ σκέπτεται. . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐξαπτομένη βαθμῶν. — Ἐχετε μίαν μανίαν σεῖς οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν. . . ἀσυγχώρητον. . . Χωρὶς νὰ γνωρίζετε ἓναν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ τοῦ ὁμιλήσετε καὶ, ἔχετε τὴν μανίαν νὰ τὸν κατηγορήτε καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὸν διαβάλλετε ὡς τὸν χειρότερον τυχοδιώκτην. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐν ταπεινώσει. — Ἦχετε δίκαιον, κυρία Φιφίτσα, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, τί ἄλλο θέλετε;

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις ἐπράβνη κατὰ τι. — Πρῶτον γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐζητήσατε νὰ ἐξευτελίσετε εἰς τὰ ὄμματά μου;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ὅχι, κυρία Φιφίτσα, ἀλλὰ ἔμαθον περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶνε ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν, καὶ ἔπειτα εἶδα πῶς τὸν ἐχαιρέτισεν ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος, ὅταν ὠμιλοῦσατε μαζὶ. . . Καὶ ἂν μοὶ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν μοῦ μένει πλέον ἀφοῦ τὸν ὑπερασπίζετε σεῖς, τόσον ἐκθύμως. . . Πῶς ὀνομάζεται;

ΦΙΦΙΤΣΑ ὑπερηφάνως. — Παλαιολόγος.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ. — Παλαιολόγος; Παλαιολόγος; ὁ ἀδελφός μου ὁ μεγάλος εἶχεν ἓνα συμμαθητὴν Παλαιολόγον ἀπὸ τὴν Σέριφον. . . μήπως εἶνε ἀπὸ τὴν Σέριφον;

ΦΙΦΙΤΣΑ συνοφρυωμένη. — Ὅχι, κύριε Δρέλλια, εἶνε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. . . οἱ Παλαιολόγοι κατάγονται ὅλοι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑπομειδῶν εἰρωνικῶς. — Μήπως εἶνε ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν τῶν Παλαιολόγων ;

ΦΙΦΙΤΣΑ τονίζουσα τὰς λέξεις αὐτῆς. — Μάλιστα καὶ κατ' εὐθεϊαν γραμμῇ.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ καταστέλλων τὸ μειδιάμα του παρατήρησας τὴν σοβαρότητα τῆς Φιφίτσας. — Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος. . . . καὶ λέγουν ὅτι ἔχει καὶ δύο ἑκατομμυρίων περιουσίαν.

ΦΙΦΙΤΣΑ σχεδὸν ἐν ἀγανάκτησει. — Κύριε Δρέλλια, δὲν ἐφρόντισα νὰ μάθω τί ἔχει . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐνθουσιωδῶς. — Νὰ σᾶς εἰπῶ εἰς πρᾶγμα, κυρία Φιφίτσα ; καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεύσετε, διότι τὸ λέγω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν. . . . Εὐχομαι νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ, διότι τέτοιον ἄνθρωπον ἀξίζετε. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ ἐρυθριῶσα. — Κύριε Δρέλλια, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Διατί κοκκινίζετε ; μήπως σᾶς ἀγαπᾷ ἤδη ; ὦ, ἄλλ' αὐτὸ εἶνε λαμπρόν, θαυμάσιον. ὦ, σᾶς ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερώτερον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅτι αὐτὴν τὴν τύχην τὴν ἀξίζετε. . . . Νὰ τὸς ἔρχεται. . . . Τί μεγαλοπρέπειαν ποῦ ἔχει. . . . συστήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ προσερχόμενος ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ. — Δὲν ἤδυνήθην νὰ εὔρω οὔτε ἓν. . .

ΦΙΦΙΤΣΑ περίλυπος. — Δὲν ηῦρατε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀπελπιστικῶς. — Τίποτε.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἐγειρόμενος καὶ διὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιρρωνύων τοὺς λόγους του. — Συστήσατέ με. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Νὰ σᾶς συστήσω τὸν κύριον Δρέλλιαν. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑποκλίνων βαθείως. — Κύριέ μου. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ χαϊρετίζων δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως καὶ μόλις ἐπιδεικνύων ἐλαφρὸν μειδιάμα. — Κύριε. . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ δεικνύων τὸ ἐδῶλόν ὅπερ κατέλιπε. — Καθήσατε, παρακαλῶ.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἀρνούμενος δι' ἐλαφροῦ τῆς κεφαλῆς νεύματος. — Σᾶς εὐχαριστῶ, πρέπει νὰ εὔρω καθίσματα διὰ τὸν ἔγκυκλον.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Πῶς ; δὲν ἔχετε ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑψῶν τὰς ὀφρὺς ἐλαφρῶς. — Δυστυχῶς δὲν ἐφρόντισα νὰ δέσω κ' ἐγὼ τὸ ρινόμακτρόν μου, ὅπως φαίνεται εἶνε ἡ συνήθεια, καί. . . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ προθύμως. — Ἄ, μὰ σᾶς παρακαλῶ τότε νὰ πάρετε τὰ ἰδικὰ μου καθίσματα. . . Κᾶπου ἐδῶ τὰ εἶχα δέ-

σει.... ποῦ εἶνε ; ποῦ εἶνε ; ... Αἶ, μὰ εἶνε ἀκριβῶς αὐτὰ ἐδῶ ποῦ κάθησθε....

ΦΙΦΙΤΣΑ περιχαρής. — Εἶνε ἰδικά σας ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ, ὅστις κύψας ἔλυσε τὸ μανδήλιον αὐτοῦ. — Βεβαίως ἰδοὺ καὶ τὸ μανδήλί μου. [Προσφέρων τὸ ἐδῶλιον τῷ Ξανθῷ Νέῳ] Καθήσατε, σᾶς παρακαλῶ, κύριε Παλαιολόγε.

ΦΙΦΙΤΣΑ. — Καὶ σεῖς ;

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ. — Ἐγὼ θὰ εὕρω, κυρία Φιφίτσα, μὴ σᾶς μέλῃ... καὶ ἐπὶ τέλους ἂν δὲν εὕρω, δὲν θὰ χορεύσω.... μικρὸν τὸ κακόν... Καθήσατε, παρακαλῶ, κύριε Παλαιολόγε.... Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ χαίρει τῶν ἐλαφρῶς καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὡς ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ὅτε ἐξεθρόνισε τὸν Ἰωάννην Λάσκαριν. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε....

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ μειδιῶν καὶ κρυφίως πρὸς τὴν Φιφίτσαν. — Τώρα, κυρία Φιφίτσα, πιστεύετε εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων μου ;

ΦΙΦΙΤΣΑ δίδουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα. — Ναί.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς Φιφίτσας. — Περασμένα ξεχασμένα.

ΦΙΦΙΤΣΑ μειδιῶσα. — Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὑψῶν τὴν φωνήν. — Ἐμὲ μὲ συγχωρεῖτε, πρέπει νὰ φροντίσω διὰ τὰ καθίσματά μου.... διότι βλέπω ὅτι θ' ἀρχίσῃ τὸ κοτιλλιόν. [Θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Ξανθοῦ Νέου] Κύριέ μου, χαίρω πολὺ ὅτι ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω....

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ὑπεγυριζόμενος ἐλαφρῶς. — Ἐπίσης, κύριε....

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ κρατῶν ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τὴν σύζυγόν του, ἧς θλίβει τὴν χεῖρα διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἐξερχόμενος εἰς τὸν κήπον. — Μπρὲ γυναῖκα, ἔλα, 'πὲς μου πῶς τὰ ἐκατάφερες!...

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ περιχαρής. — Εἰς τὸν Σκαφαρέντζον τὸ χρεωστῶ καὶ αὐτό.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Πῶς ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Νὰ ἰδῇς πῶς.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σκαφαρέντζος, δὲν ἤξεύρεις τί εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔχω.... διότι ἂν δὲν ἦτον αὐτὸς νὰ σοῦ εἰπῇ ὅτι ἔφαγεν εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον, ἡμεῖς οὔτε εἶδησιν θὰ εἶχαμεν τοῦ πράγματος καὶ θὰ ἐχάναμεν τὴν περίστασιν.... θὰ τὴν ἐχάναμεν!... Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σκαφαρέντζος!...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Λοιπὸν αὐτὸς ἔρχεται τρεχᾶτος καὶ μοῦ λέγει ὅτι τοὺς εὗρεν εἰς τὸ περιθόλι καὶ ὠμιλοῦσαν. Ἐτυχε νὰ ζητήσῃ ἡ Φιφίτσα ὀλίγον νερόν καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἐπετάχθη

σάν πουλὶ νὰ τῆς τὸ φέρῃ. "Όταν ἔμεινε μόνος ὁ Σκαφαρέντζος ἤρχισε νὰ τῆς λέγῃ τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἀλλ' ἡ Φιφίτσα καθὼς τὴν ξέρεis μὲ τὴν ψηλὴ τῆς τῆ μύτη ἤθελε νὰ προέλθῃ τὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτόν, ἤθελε μὲ ἀξιοπρέπειαν. ἔλεγεν...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *δυσαναχτιτῶν*. — Ἀξιοπρέπεια!... εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ποῖος προσέχει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν!...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λοιπὸν ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐρχεται τότε καὶ μοῦ λέγει ὅτι πρέπει ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν, διότι ἡ Φιφίτσα δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε, καὶ νὰ πάρω τὸ πρᾶγμα ἐξ ἐφόδου.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἔχων σπασμωδικὰς κινήσεις ἕνεκα τῆς χαρᾶς*. — Ἐφοδος!... ἡ ἔφοδος εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα....

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ κατέστρωσα τὸ σχέδιόν μου ἀμέσως.... Πηγαίνομεν, τὸν εὐρίσκομεν, τὸν παίρνω μπράτσο, ἀφίνομεν τὸν Σκαφαρέντζον καὶ μία, δύο εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέμα.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἔχων πάντοτε τὰς σπασμωδικὰς αὐτοῦ κινήσεις*. — Λαμπρά, ὦραϊα!... εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις δὲν πρέπει νὰ χάνῃ κανεὶς καιρόν.

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐννοεῖς ὅτι μ' ἐβοήθησεν ὀλίγον καὶ ἡ τύχη, διότι ἐκεῖνο τὸ πέσιμον τῆς Φιφίτσας εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἡ γληγοράδα του νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἔς τὰ χέρια του ἦσαν τὰ κυριώτερά μου ὄπλα.... Κανόνια πρώτης τάξεως.... Ἄρμυτρογχι!... Μ' αὐτὰ τὸν ἔκαμα θρύμματα.... διότι ἐγὼ ἔκαμα πῶς δὲν ἤξεύρω οὔτε ποῖος εἶνε, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε τί κάμνει, οὔτε ἂν ἔχῃ ἢ δὲν ἔχῃ περιουσίαν, οὔτε τίποτε. . . Αὐτὸς μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ ἠθέλησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ....

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *ἐνθουσιωδῶς*. — Παλαιολόγος!... καλέ, φαντάζεσαι ὅτιπραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρα τᾶς Φιφίτσας μας ποῦ ἤθελε νὰ πάρῃ ἄνθρωπον πλούσιον, ὦραϊόν, μὲ μεγάλο ὄνομα.... καὶ σὺ τὴν περιγελοῦσες πάντοτε....

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Μὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ, ποῦ νὰ φαντασθῶ αὐτὴν τὴν τύχην . . . Ἐπειτα ἀπὸ τὸ μασκαραλίκι ποῦ ἐπάθαμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον μὲ ἐκεῖνον τὸν Καλόφωνον....

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ *καταπνίγων στεναγμόν*. — Ἀλήθεια, ἐξωδεύσαμεν τόσα χρήματα ἄδικα τῶν ἰδίων καὶ ἐπέσαμεν εἰς ἓνα ἐφημεριδοπώλην....

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Εὐτυχῶς ποῦ τὸ ἐνόησε καὶ μόνη της....

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἐνῶ αὐτὸς εἶνε ὁμογενής, πλούσιος...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Καὶ Παλαιολόγος !... μικρὸν πρᾶγμα τὸ ἔχεις Παλαιολόγος ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ τὸ Καλόφωνος ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Τί λὲς τώρα ; εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ; Ἐχομεν καὶ ἀρχαιότερον ὄνομα ἀπὸ τὸ Παλαιολόγος ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Δὲν ἔχομεν, αἴ ; Δὲν ἤξεύρω, τὸ Καλόφωνος μοῦ ἄρεζεν ὡς ὄνομα, ὅχι ὡς ἀρχαιότης, ἀλλὰ καὶ τὸ Παλαιολόγος δὲν εἶνε κακόν, γερμίζει τὸ στόμα. Φαντάσου νὰ κατὰγεται καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Παλαιολόγους...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὰ θὰ τὰ εὕρῃ μόνη της ἡ Φιφίτσα ... καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ἀπ' ἐκείνους.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μὴ μὲ τρελαίνῃς, γυναῖκα !... Καὶ τί ὠραῖος ἄνθρωπος αἴ ; δὲν εἶνε ὠραῖος ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Πλάσμα !...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μόνον ἐκείνη ἡ μύτη του ποῦ εἶνε ὀλίγον χονδρή, καὶ τὰ μάτια του ποῦ πετάγονται πολὺ ἔξω, καὶ ἐκείναις ἡ πιτσιλάδες ποῦ ἔχει ...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ δυσανασχετοῦσα. — Οὐ, καυμένε καὶ σύ, τῇ μύτῃ του ηῦρες τώρα νὰ τοῦ κατηγορήσης ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ὅχι, λέγω, δηλαδή...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἔτσι θὰ τὴν εἶχαν ὅλοι οἱ Παλαιολόγοι...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἀ, σὰν τὴν εἶχαν ἔτσι. ...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ εἶνε αὐτοκράτορες τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του. — Αὐτοκράτορες, αἴ ; ... Καὶ σὺ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν χορόν, διότι εἶχες προαίσθημα, ὅτι θὰ σοῦ συμβῇ κάτι τι πολὺ δυσάρεστον...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ναί, εἶδες, εἶδες ; ... νὰ ποῦ ἐβόγηκε σὲ καλό...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ μορφαζων περιφρονητικῶς. — Πίστευε, λέγει, ἔπειτα εἰς τὰ προαισθήματα !...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Μὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω ἐγὼ τέτοιο πρᾶγμα ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Λοιπὸν τί ἤθελε νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀ, ναί, ἤθελε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί κάμνει, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἄφησα νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε... καὶ τὰ ἔρριξα ὅλα εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν τρέλαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Φιφίτσα δι' αὐτόν. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη της δὲν θὰ

παύση παρὰ μὲ τὴν τελευταίαν τῆς πνοῆν. . . . ὅτι ὅταν τὸν εἶδεν ἔπειτα εἰς τὴν σάλαν τοῦ χοροῦ ἐλυπήθη ὅτι δὲν ἐκτύπη σε διὰ ν' ἀποθάνῃ τούλάχιστον εἰς τὰ χέρια του . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀνασχιρτῶν. — Ν' ἀποθάνῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἦθελα δηλαδή νὰ τοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Φιφίτσα μας θὰ προετίμα τὸν θάνατον μᾶλλον παρὰ τὴν ζωὴν τῆς χωρὶς αὐτόν.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ἄ, ναὶ βεβαίως, τώρα ἐννοῶ. . . . Αὐτὸ θὰ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄν τοῦ ἔκαμεν ; . . . καλέ, μ' ἐκύταζε καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ μὲ πιστεύσῃ. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ σχεδὸν ἐνδακρυσ. — Παιζεις ; Φιφίτσα εἶνε αὐτή !

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειτα δὲν ἤξεύρεις τί συνέβη ὅταν ἐχόρευσε εἰς τὴν ἀρχὴν μαζῇ του.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τί συνέβη ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐγνώριζεν, ὅταν ἐτελείωσεν ὁ χορὸς τὸν ἄφησε μέσ' ἔς τὴ μέση χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ σχεδόν. . . . ἐνῷ αὐτὸς ὁ καυμένος ἔσχυφεν ἕως κάτω διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. . . . Αὐτὸ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. . . . δὲν σοῦ τὸ εἶπα προτῆτερα. . . . Πῶς νὰ κολάσω λοιπὸν τὸ πρᾶγμα ; τοῦ λέγω τότε ὅτι ἐκείνην τὴν στιγμὴν τόσῃν αἰσθάνθηκε ζάλην ἡ Φιφίτσα μας ἀπὸ τὴν ὠραιότητά του καὶ τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ ἔχῃ δι' αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη νὰ στρέψῃ διὰ νὰ μὴ πέσῃ καὶ γεῖνῃ κανὲν σκάνδαλον. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τὸ ἐπίστευσε ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀκούς, λέγει, ἐπίστευεν ὅ,τι τοῦ ἔλεγα καὶ μ' ἐκύτταζε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Σὰν κομματί χονδρὸν ἔτσι ἀμέσως ἀμέσως. . . . ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἐπίστευσεν. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἐπειτα ἤλθαμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς προικῆς.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Πῶς ; τοῦ ὠμίλησες καὶ διὰ τὴν προῖκα ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἄμ' τί ; θ' ἄφινα ἐγὼ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ κάμνομεν διότι ἔχει χρήματα ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Μπρὲ γυναῖκα, ἐσὺ εἶσαι λαμπρὸς ἄνθρωπος !

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Τοῦ εἶπα λοιπὸν ὅτι ἡ Φιφίτσα μας ἔχει ὀγδοῶντα χιλιάδες δραχμὰς. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ δυσaráστωρ. — Ὡχ, καυμένη, γιατί νά εἶπῃς ὀγδοῇντα ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἐκπληκτός. — Μὰ τόσαις δέν ἔχεις σκοπὸν νά τῆς δώσης ;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ, οὕτινος ἡ δυσaráσκεια ἐπιτείνεται. — Ἐπρεπε νά εἶπῃς ἑκατόν. . . εἰς αὐτάς τὰς περιστάσεις στρογγυλεύουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀριθμούς.

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ὀλίγον συγκεχυμένη. — Μά. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Τῆς ὀγδοῇντα τῆς ἔχω, θά εὔρω καὶ τῆς ἄλλαις εἴκοσι, δέν ἐχάθηκε ὁ κόσμος. . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Αἶ, καλά, δέν πειράζει, τῆς δίδεις τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ναί, μὰ θά ἔκαμναν περισσοτέραν ἐν-τύπωσιν. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ μειδιῶσα. — Νὰ κάμουν εἰς αὐτὸν ἐντύπω-σιν ποῦ ἔχει τόσῃν περιουσίαν ; .. Ἐπρεπε νά ἔβλεpes πῶς μ' ἐκύτταζεν ἐκείνην τὴν ὥραν. . . πῶς ἄνοιξε τὰ μάτια του. . . πῶς ἐχαμογέλασεν, ὡς νά μοῦ ἔλεγεν. . . τί νά τὴν κάνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν πρέζαν. . . ἐγὼ δέν πίνω ταμπάκον. . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Ὡστε σὺ θά ὠρίσεις καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ; . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀ, ὅχι. . . τοῦ εἶπα νά ἔλθῃ αὔριον εἰς τὸ σπίτι διὰ νά τὰ εἰποῦμεν καλλίτερα.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ. — Καὶ θά ἔλθῃ ;

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Βεβαίως.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ κατὰ τι ἀνῆσυχος. — Τὸ σπίτι τὸ ἤξεύρει καλά ; Ὅδὸς Κλεομένους. . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ. — Ἀριθμὸς 473, τοῦ τὰ εἶπα ὅλα, μὴ σέ μέλῃ. . . Θά ἔλθῃ νά προγευματίσωμεν καὶ ἔπειτα θά τὰ εἰποῦμεν ἐν ἐκτάσει.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ περιγρή. — Φαντάσου ὅτι θά μᾶς εἶπῃ ποιὸς εἶνε. . . τὴν περιουσίαν του. . . τὴν θέσιν του. . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ μυστηριωδῶς. — Ἡμεῖς θά κάμωμεν ὅτι δέν ἤξεύρουμεν τίποτε. . . εἶπα καὶ τῆς Φιφίτσας κρυφὰ κρυφὰ νά κάμῃ ὅτι δέν ἤξεύρει τίποτε. . . καὶ ἀπόψε μάλιστα ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε τρόπον ὁμιλίαν περὶ τοῦ προσώπου του. . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ περιχαρέστερος. — Καὶ θά τὸ κάμῃ ἡ Φιφίτσα μου. . εἶνε τόσον ἔξυπνη ! . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ συμπεριζομένη ἀνεπισιλήτως τὴν χαρὰν τοῦ συζύγου της. — Ὅταν λοιπὸν αὐτὸς αὔριον θά μᾶς λέγῃ περὶ τῆς περιουσίας του ἡμεῖς θά κάμωμεν ὅτι δέν τὸν πιστεύομεν. . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ περιχαρήςτατος. — "Ἐως ὅτου ν' ἀναγκασθῇ νὰ μᾶς φέρῃ ἀποδείξεις ὅτι εἶνε ὑπέρπλουτος ! . . . "Α, τί θαυμάσιον ! . . . "Αχ, ἐκεῖνος ὁ Σκαφαρέντζος εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, λαμπρὸς, λαμπρὸς ! . .

Ὁ χορὸς ἐτελείωσεν· ὁ σιδηρόδρομος συρίζει ἐπανειλημμένως καὶ πάντες ἐξέρχονται τοῦ ξενοδοχείου τρεπόμενοι εἰς τὸν σταθμόν. Ὁ Ξανθὸς Νέος, ὅστις πετᾷ ἐκ χαρᾶς, ἦν μεταδίδει καὶ εἰς τὴν Φιφίτσαν, εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας, διότι ἂν καὶ οὐδὲν ἐκοινολογήθη περὶ ἀρραβῶνος, ἐν τούτοις ὁ κόσμος ἔλτινων λόγων τοῦ νέου Δρέλλια, ἔκ τινων ἡμιεμπιστευτικῶν φράσεων τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ἐκ τῆς διακεχυμένης χαρᾶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνδρογύνου Πατεριάδου, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ὅλθου, ὅστις ἐφαίνετο ἐκχειλίζων εἰς πᾶσαν κίνησιν, εἰς πᾶν βλέμμα, εἰς πάντα λόγον τοῦ Ξανθοῦ Νέου καὶ τῆς Φιφίτσας, ὁ κόσμος ὅλος εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο τετελεσμένον καὶ τὴν ἐπομένην θ' ἀνηγγέλετο ἐπισήμως. Αἱ νέαι κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ξενοδοχείου συνωστιζόντο ἐν τῷ κήπῳ ἵνα τοὺς ἴδωσι νὰ διέλθωσιν, αἱ δὲ μητέρες ἀπέστρεφον τὰ ὄμματα ἐκ φθόνου καὶ μόλις συνεῖχον τὴν ὀργὴν αὐτῶν, διότι ἐπὶ τέλους αὐτε τότεν ὠραία ἦτο, οὔτε ὄνομα γνωστὸν ἔφερεν, αὐτε εἶχεν ἄλλας χάριτας ἰδιαιτέρας ἵνα κατακτήσῃ εὐθὺς ἀμέσως τὴν καρδίαν τοῦ Ξανθοῦ Νέου, ὅστις ἦλθε μόνον καὶ μόνον ὅπως νυμφευθῇ τὴν ἐντελεστέραν νέαν τῶν Ἀθηνῶν.

— Εἶδες τύχην ! . . . ἔλεγε πολὺσχοκὸς τις κυρία σύζυγος ἐμπόρου τινὸς τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀποφασίσασα νὰ ἐξοδεύτῃ τόχα χρήματα διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ὠραίαν αὐτῆς κόρην, ἐπὶ τῇ μόνῃ ἐλπίδι ὅτι θὰ εὐρεθῇ δι' αὐτὴν καλὸς γαμβρός, εἶδες τύχην τὸ κορίτσι τοῦ Πατεριάδου ! . . .

Καὶ αἱ ὀλίγαι κυρίαι τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, αἵτινες περιεκύκλουν τὴν ἄγνωστον κυρίαν ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν σιγῶσαι, καὶ ἐπένευσον εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς. Αἱ θυγατέρες των ! . . ἡδύναντο καὶ νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν Φιφίτσαν ; καὶ πῶς θὰ κατεδέχοντο νὰ τὰς συγκρίνωσι μὲ τὸ κορίτσι τοῦ Πατεριάδου ; "Αμα δά !

Γοργοί, γοργοί ἐξῆλθον πρῶτοι τῆς θύρας τοῦ κήπου ἐν μέσῳ τοῦ συνωστιζομένου κόσμου ὁ Ξανθὸς Νέος ὑπὸ τὸν βραχίονά του κρατῶν τὴν Φιφίτσαν, ἥτις προσεπάθει ν' ἀποκρύψῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς νεύουσα κάτω καὶ προσκολλημένη μεθ' ὅσης ἡδύνατο δυνάμει ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ συνοδοῦ αὐτῆς. Κατόπιν ἤρχετο ἀσθμαῖνον καὶ προσπταῖον ἐπὶ τῶν λίθων ἕνεκα τοῦ σκότους τὸ ἀνδρόγυνον Πατεριάδου, ὅπερ ἐχαιρέτιζε τοὺς πάντας μετ' ἀνεκ-

φράστου ἀγαλλιάσεως ὡς νὰ ἔλεγε : « Σκάστε, σκάστε, τὸν ἐπὶ-
 ραμεν ! » Τέλος ὁ γέρων Σκαφαρέντζος ἐρείδόμενος ἐπὶ τοῦ
 βραχίονος τοῦ νέου Δρέλλια ταχύνων τὸ βῆμά του μετὰ με-
 γάλου κόπου, ἵνα μὴ τοὺς χάσῃ, καὶ ἀφηγούμενος εἰς τὸν
 συνοδὸν αὐτοῦ διὰ φωνῆς, ἣτις ἦτο μᾶλλον γεγωνυῖα, τὴν ὅλην
 ὑπόθεσιν ἀπ' ἀρχῆς, πῶς συνήντησε τὸν Ξανθὸν Νέον ἐν τῷ
 ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, πῶς ἐνόησε κατὰ τὸν χορὸν
 τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὴν Φιφίτσαν, τί ἐσκέφθη ἀμέσως,
 τί διενήργησε μετὰ ταῦτα καὶ ὅτι ἐθεώρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
 πράξεώς του ταύτης πολὺ ἀνώτερον παρὰ εἰς ἕκαμνη δέκα
 πράξεις χρηματιστικὰς καὶ ἐπώλει δέκα Λαύρεια διὰ ἑἰς ἀγοράσῃ
 δέκα ἑκατομμύρια Κωπαΐδας !

Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ εὔρε θέσιν ὁ κόσμος ὅλος, εὐτυχῶς δὲ καὶ
 οἱ ἕξ οὗτοι κατῴρθωσαν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν ἐνὶ ἡμιδιαμερίσματι
 βαγονίου πρώτης θέσεως, ὅπερ εἶχε καὶ ἐξώστην. Τὸ ἕτερον ἡμι-
 διαμέρισμα ἦτο κατελιγμένον παρ' ἄλλων, ἐν οἷς καὶ ὁ κ.
 Ἰωάννης Μαθιμᾶλης νήδυμον κοιμώμενος ὕπνον καὶ οὐδὲν ἐννοή-
 σας, ὡς δικαίως ἔλεγε, κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν ἐπιβατῶν. Ἐκοι-
 μᾶτο ἔν τινι γωνίᾳ τὴν κεφαλὴν ἐρείδων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
 χειρὸς, ἣτις εἶχεν ὡς ἀντέρεισμα τὸ γεῖσον τοῦ ἐδράσματος, περι-
 τετυλιγμένος ἐν τῷ ἐπενδύτῃ αὐτοῦ καὶ φορῶν μικρὸν μετὰξινον
 κασκέτον, ὅπερ ἔκρυπτε καὶ αὐτὰ τὰ ὠτά του. Ἀκριβῶς ἐπὶ
 τοῦ ἀντιθέτου μέρους χωριζόμενος ἀπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ καλαμωτοῦ
 ἐπικλίντρου τοῦ ἐδράσματος, ἐκάθισεν ὁ κ. Πατεριάδης ἔχων
 ἀπέναντι αὐτοῦ τὴν σύζυγόν του. Παρ' αὐτὴν ἐκάθισεν ὁ νέος
 Δρέλλιας καὶ παρὰ τὸν κύριον Πατεριάδην ὁ γέρων Σκαφαρέν-
 τζος. Τὰς γωνίας πρὸς τὸν ἐξώστην κατεῖχον ὁ Ξανθὸς Νέος
 καθημένος παρὰ τῷ νέῳ Δρέλλια καὶ ἡ Φιφίτσα καθημένη παρὰ
 τῷ γέροντι Σκαφαρέντζῳ, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἐκάθηντο σχεδόν, διότι
 ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐξήρχοντο εἰς τὸν ἐξώστην καὶ κατελάμβανον
 τὰς θέσεις των ὁσάκις ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Πατεριάδου ἐκάλει
 αὐτούς, ἵνα καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον τὰς ἐγκαταλίπωσιν ἐξερχό-
 μενοι εἰς τὸν ἐξώστην, διότι τίς οἶδε πόσα εἶχον νὰ εἴπωσιν. . . .

Ὁ σιδηρόδρομος εἶχε διέλθει πρὸ τοῦ Ἀμαρουσίου ὡς ἀστραπὴ
 καὶ κατήρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ταχύτητος,
 ἐνῷ ἄνωθεν τῆς Πεντέλης ὑπέφωσκε τὸ λυκαυγές, οἱ δ' ἐν τῷ
 ἐτέρῳ διαμερίσματι, πλὴν τοῦ κ. Ἰωάννου Μαθιμᾶλη, ὅστις ἔρ-
 रेγγε, συνωμίλουν χαμηλοφώνως περὶ τῶν μελλονύμφων καὶ τῆς
 ἐκτάκτου τῆς Φιφίτσας τύχης.

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ, ὅστις ἤκουσε λέξεις τινὰς τῆς γινομένης κατὰ τὸ ἕτερον
 ἡμιδιαμέρισμα ὁμιλίας ἐκτείνων ἀπὸ τῆς θέσεώς του τὴν χεῖρα καὶ θλίβων κρυφίως ἄλλ.

ἀδελφικῶς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος Σκαφαρέντζου, ὃν ἤρχιζε νὰ καταλαμβάνη ὁ ὕπνος. — Σκαφαρέντζε μου ! . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ; ἀνοίγων τὰ ὄμματα ἑξαπίναιος. — Τί εἶνε;

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ μειδιῶν. — "Οχι, τίποτε. . . τί ἐτρόμαξες; [δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματος; τὸν Ξανθὸν Νέον καὶ τὴν Φιφίτσαν, αἵτινες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξήρχοντο τετάρτην ἤδη φορὰν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ κύπτων πρὸς αὐτὸν] Εὐχαριστῶ !

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ἐννοῶν, μειδιῶν καὶ προσπαθῶν ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά του, ἦν ὁ κ. Πατεριάδης; δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ. — "Α, ναί. . . Δι' αὐτὸ εἶνε οἱ φίλοι ! . . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ εὐχαρις, ἀλλὰ κατὰ τι ἀνέσυχος. — Παιδιά, ἐλᾶτε μέσα, θὰ κρυώσετε . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ προνύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἡμιανοικτῆς θυρίδος. — "Οχι; μαμά, δὲν κρυώνομεν. . . εἶνε τόσον ὥραϊα ἐδῶ. . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀνυπομόνως. — "Αφσέ τους καὶ σὺ τώρα ! . . ποῦ θὰ κρυώσουν. . . ἔπειτα ὅπου καὶ ἂν εἶνε ἐφθάσαμεν ! . .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα. — Πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν καυμένην τὴν Φιφίτσαν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἀπελπίζεται, διότι ἔχει καὶ τὰ χρονάκια της. . . κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ὅτι δὲν μοῦ ἐκράτησε κάκια δι' ὅσα τῆς εἶπα. Τί τῆς εἶπα δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ! . . . μὰ εἶμαι κ' ἐγὼ τόσον ἀνόητος καμμιὰ φορὰ ! . . . τὸν ἐπῆρα γιὰ βαγαμπόντην ! . . . ποιόν; αὐτόν; τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν μοῦ γεμίζει τὸ μάτι, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀφοῦ εἶνε τόσον καθὼς πρέπει ἄνθρωπος ! . . . ἔπειτα δὲν θέλω τίποτε ἄλλο. . . μόνον ὁ χαιρετισμὸς τοῦ γάλλου ναυάρχου καὶ τῶν ὑπασπιστῶν του μοῦ φθάνει. . . πῶς τὸν ἐκύτταξαν ! . . . ὡς νὰ ἔλεγαν. Μὰ ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἐδῶ, διατί τάχα ἐκάμναμεν ἡμεῖς δυσκολίας καὶ δὲν ἠθέλαμεν νὰ ἔλθωμεν εἰς αὐτὸν τὸν χορόν; . . . Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ σημαντικὸν ὑποκείμενον. . . Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ! . . . δὲν εἶνε παῖξε γέλασε. . .

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχουσα τὰ βλέφαρα. — "Εσκασαν, ἔσκασαν, ἔσκασαν ! . . Τῆς ἔβλεπα ἐγὼ, δὲν εἶνε νὰ εἰπῆς ὅτι δὲν τῆς ἔβλεπα ! . . . Ἐπῆγαν νὰ τὴν φάγουν τὴν καυμένην τὴν Φιφίτσα μου μὲ τὰ μάτια των. . . . Κ' ἐγὼ τὸ εἶχα μαράζι. 'ς τὴν καρδιά μου ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὴν παντρέψω. . . . Νὰ πῶς ἔρχονται τὰ πράγματα καμμιὰ φορὰ. . . . ἀργεῖς, ἀργεῖς, μὰ ἡ τύχη δουλεύει. . . . τὸ καλὸ τὸ ριζικὸ δὲν χάνεται καὶ ἡ Φιφίτσα μου παντρεύεται κ' ἐγὼ ἡσυχάζω, καὶ ἡ ἄλλαις σκάζουν καὶ πλαντάζουν. . . . Θὰ ἔχῃ σπίτι δικό της τώρα, θὰ ἔχῃ ἀμά-

ξας, ὑπηρέτας, θὰ δίδῃ συνναστροφὰς κ' ἐγὼ θὰ τὴν καμα-
ρώνω... καὶ ἡ ἄλλαις θὰ σκάζουν!.. θὰ εἶνε ἡ πρώτη μέσ'
ς τὴν Ἀθήνα... μὲ τέτοιον ἄντρα πῶς νὰ μὴν εἶνε ἡ πρώτη;
τί θὰ εἰπῇ; Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος εἶνε αὐτός!

Ὁ Κ. ΠΕΤΕΡΙΑΔΗΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα καὶ τὴν χεῖρα τοῦ
Σκαφαρέντζου πάντοτε κρατῶν. — Ἐκεῖ ποῦ θὰ ζητήσω εἴκοσι χιλιάδες
δραχμαῖς δὲν ζητῶ καλλίτερα ἐβδομηῆντα; τί ὀγδοῆντα τί ἐκα-
τὸν πενήντα;... διότι ἐκατὸν πενήντα πρέπει νὰ τῆς δώσω...
Ὁ Σκαφαρέντζος θὰ μοῦ εὕρῃ τὸ δάνειον, αὐτὸς μοῦ ἡῦρε τὸν
γαμπρὸ καὶ δὲν θὰ μοῦ εὕρῃ ἐβδομηῆντα χιλιάδες δραχμαῖς;...
Αὐτὸς δὲν θὰ τῆς δεχθῇ, διότι εἶνε ἐκατομμυριοῦχος, ἀλλ' ἐγὼ
πρέπει νὰ δείξω ὅτι ἡ κόρη μου ἔχει τὴν προῖκά της... Μὰ ἂν
πρόκειται νὰ μὴν τῆς δεχθῇ, ὅπως καὶ δὲν θὰ τῆς δεχθῇ, ἀφοῦ
εἶνε ἐκατομμυριοῦχος, διατί τότε νὰ μὴν τῆς κάμω διακόσιαις
χιλιάδες; μήπως θὰ χάσω τίποτε; τὸν τόκον μόνον ποῦ θὰ πλη-
ρώσω δι' ὀλίγας ἡμέρας!... Διακόσιαις ὀλίγαις εἶνε... καλλί-
τερα τριακόσιαις... κτυποῦν περισσότερον εἰς τὰ μάτια... Naί,
μὰ ἂν ἔξαφνα κατὰ στραβοῦ διαβόλου τῆς δεχθῇ; ἂν ἔξαφνα τὴν
πάθω; τί γινόμεθα ὕστερα; Ὁχι, ὄχι... ἄς μείνωμεν εἰς τὰ
πρῶτα... εἰς τῆς ὀγδοήκοντα χιλιάδες!... Καλὰ ἔκαμε ἡ γυ-
ναϊκά μου καὶ τοῦ εἶπεν ὀγδοήκοντα... μὲ βγάζει κ' ἐμένα ἀπὸ
χίλιους μπελλιάδες... Ἐπὶ τέλους ἐγὼ εἶμαι Πατεριάδης καὶ
αὐτὸς εἶνε Παλαιολόγος!... ὁ καθεὶς μὲ τὰ μέσα του!...

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἰδίᾳ κεκλεισμένα ἔχων τὰ βλέφαρα. —
Ἐγὼ, ἐγὼ, ἐγὼ τὰ κατῴρωστα... naί, ἐγὼ, μάλιστα... καὶ
ἀποδείξεις ὅτι ὁ Πατεριάδης δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ τὸ χέρι μου...
ὅλον μ' εὐχαριστεῖ... Νομίζω ὅτι κοιμάται καὶ ὀνειρεύεται,
ἔχει σπασμούς, διότι ὅλην τὴν ὥραν μοῦ σφίγγει τὸ χέρι... Ἐγὼ
τὰ κατῴρωστα, διότι ἐγὼ ἔφαγα μαζῇ του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,
ἐγὼ τὸν εἶδα εἰς τὸν χορόν, ἐγὼ τὸν ἔδειξα εἰς τὴν Πατεριά-
δαινα, ἐγὼ τῆς εἶπα τί νὰ κάμῃ, ἐγὼ τὰ ἐτελείωσα καὶ δὲν θὰ μοῦ
εἶνε εὐγνώμονες; καὶ δὲν θὰ τοῦ πουλήσω δέκα χιλιάδες Λαύρεια;
Μὰ ἂν δὲν τὰ ἀγοράσῃ θὰ εἶνε πολὺ μασκαρᾶς. Διότι ἐπὶ τέλους
εἰς ἐμέ θὰ χρεωστῇ τὴν εὐτυχίαν της ἡ Φιφίτσα. Τὴν κάνω
Παλαιολογίνα, ὅπως ἔλεγεν ὁ Δρέλλιας καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ
σπουδαῖον πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ λέγῃ ἔστι... καὶ τέλος πάντων
τῆς δίδω ἐκατομμύρια, διότι ἐγὼ τῆς τὰ οἶδω, ἐγὼ, ἐγὼ...

ΦΙΦΙΤΣΑ, ἥτις αἰσθανθεῖσα ψυχρὸς εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ
Σκαφαρέντζου ἰδίᾳ καὶ τὰ βλέφαρα ἔχουσα κεκλεισμένα. — Τὸ ὄνειρόν μου συνε-
πληρώθη!... ὥραϊος, πλούσιος... εὐπατρίδης!... Καὶ τί εὐγέ-
νεια; αἰώνων εὐγένεια!... Οἱ Ἀψβοῦργοι τῆς Αὐστρίας ἀνῆλθον

εἰς τὸν θρόνον εἰς τὰ 1273 δέκα δεκαπέντε ἔτη ἔπειτα ἀπὸ τοὺς Παλαιολόγους. . . . οἱ Χοεντζόλερν εἶνε μία ἀρχαία οἰκογένεια τοῦ 800, πότε ὅμως ἐβασίλευσαν ; μόλις εἰς τὰ 1700, ἕως τότε ἦσαν ἀπλοὶ πρίγκιπες. . . . Ἄ, ἂν ἐσώζετο ἡ οἰκογένεια τῶν Χοχενστάουφεν, μάλιστα, ἐκείνη δὲν λέγω, διότι οἱ Χοχενστάουφεν ἦσαν αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας εἰς τὰ 1138. Ὅσον διὰ τοὺς Ῥωμάνωφ τῆς Ῥωσίας δὲν λογαριάζονται σχεδόν, διότι αὐτοὶ εἶνε τοῦ 1600. Κρῖμα ὅτι δὲν ἤμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν τί-τλους εἰς τὴν Ἑλλάδα φανερά. . . . θὰ ἤμουν πριγκιπέσσα. . . . Θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ φύγωμεν, θὰ πᾶμε εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὑπομονή, τί νὰ γίνη, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀναγνωρίζουν οἱ ἀνόητοι τοὺς ἀποχαιρετιζομεν διὰ παντός. . . . καὶ πλέον εἰς τὸ Παρίσι Madame la princesse Chariclie de Paleologos des Empereurs de Constantinople ! . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ εἰσελθὼν μετὰ τῆς Φιφίτσας, ὅχι διότι ἡσθάνθη ψῶχος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀλλὰ διότι δὲν δύναται πλέον νὰ μείνῃ μακρὰν αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν, ἰδίᾳ καὶ μετ' ἀγάπης παρατηρῶν τὴν Φιφίτσαν. — Τί πλάσμα ! . . . καὶ τί τύχην ποῦ εἶχα ! . . . Ὁ ἀνόητος ἐγὼ ! . . . δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω εἰς αὐτὸν τὸν χορόν, διότι δὲν ἐγνώριζα κανένα σχεδόν. Ἰδοὺ πῶς γίνονται αἱ γνωριμίαι. . . . Ναί, μὰ ἂν δὲν ἐγλυστρουῖσεν εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἂν δὲν εὐρισκόμουν ἐγὼ ἀπ' ὀπίσω θὰ τὴν ἐγνώριζα ; . . . Πῶς ὅχι ; . . . ἀφοῦ τῆς ἔκαμα ἐντύπωσιν ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ τῆς ἔκαμνα καὶ κατόπιν. . . . Ἀπόδειξις ὅτι ἐχόρευσε καὶ τὸ βάλς μαζῇ μου. . . . Πῶς παρεξήγησα ἐκείνην τὴν κίνησιν της ὅταν μ' ἐχαιρέτισεν . . . Εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα της . . . αὐτὸ ἦτο, τῆς ἦλθε ζάλη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ. . . . τὴν εἶδα τὴν κίνησιν της. . . . Μὰ τόσον ὥραϊος εἶμαι λοιπόν ; Εἶχα πάντοτε αὐτὴν τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι εὐμορφος ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βαθμόν. Ὡραῖος καὶ Παλαιολόγος πῶς νὰ μὴ μ' ἐρωτευθῇ ἀμέσως ; Ἐγὼ θαυμάζω μάλιστα πῶς ἤργησα καὶ τόσον. . . . ἀλλὰ δὲν μ' ἐγνώριζεν. . . . ἂν μ' ἐγνώριζεν ὁ γάμος μας θὰ εἶχε τελειώσει ἀπὸ πέρυσιν . . . Ἄχ, ἐκεῖνος ὁ λοῦστρος τῆς Ζακύνθου τί εὐτυχῆς νὰ ἔχῃ τὰ ἔγγραφα του ὅλα ἐν τάξει ! . . . ἐγὼ ποῦ νὰ τὰ εὕρω τώρα ; Αὐτὸ εἶνε μεγάλη δυστυχία καταστρέφουσα ἐν μέρει τὴν εὐτυχίαν μου ! . . .

Ὁ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ ὀνειρευόμενος. — Πολὺ καλὰ, ἐστεφάνωσα τὴν Φιφίτσαν μὲ αὐτὸν τὸν ξανθὸν νέον, ὅστις εἶνε τόσον καλός, μὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ στεφανώσω τὸν Πατεριάδην μὲ τὸν Σκαφαρέντζον ; ἔπειτα πῶς θὰ γείνη αὐτό ; . . . εἶνε δυνατόν δύο ἄνδρες νὰ στεφανωθοῦν ; Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ Πατεριάδης καὶ ἡ κοινωνία δὲν λέγει τίποτε τί μὲ μέλει ἐμένα ; Τί πρόδος ! . . .

νά υπανδρεύωνται δύο ἄνδρες !... καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν εἰς τὸν ἤλεκτρισμόν... Ἄμ' δι' αὐτὸ ἔγινε καὶ ἡ Ἑταιρία τῶν Ἐργοληψιῶν τώρα τὸ ἐννοῶ... Τί πρόδος ἀπίστευτος !... Ποῦ εἶνε τὰ στέφανα ; Φέρετέ τα λοιπὸν νὰ τελειώσω καὶ μ' αὐτοὺς τοὺς προοδευτικούς... Τί εἶνε ;... τὰ στέφανα σᾶς εἶπα... Αἱ, καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει ἂν θὰ ἔλθῃ ἡ γυναῖκά του ;... Ἐδῶ ἡμεῖς προοδεύομεν ὁ γάμος γίνεται ἐπισήμως ; νὰ καὶ ἡ ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου... Ποιός ; αὐτός ;... Καλά, ἄς εἶνε... τὰ στέφανα σᾶς λέγω... Μὰ νὰ τῆς ἡ γυναῖκά του, τί φωνάζετε πῶς δὲν θέλει ; δὲν τὴν βλέπετε ἐκεῖ κάτω ;... νά, ἐκεῖ, ἐκεῖ, αὐτὴ ἡ κουκουβάγια, αὐτὴ, αὐτὴ, βέβαια... αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκά του... Πῶς ἔγινε κουκουβάγια ;... ξεύρω κ' ἐγὼ πῶς ἔγινεν ; ἐν τούτοις τὴν βλέπετε, δὲν εἶνε κουκουβάγια ; καὶ δὲν εἶνε ἡ γυναῖκά του ;... τί μ' ἐρωτᾶτε λοιπὸν ;... Ἄ, τὰ στέφανα... πολὺ καλά... Αἱ, μὰ τί ἔπαθεν ὁ Πατεριάδης ;... διατὶ τὸν δέρνει τὸν Σκαφαρέντζον ; πῶς ; ἀπὸ τώρα ; πρὶν νὰ γείνῃ ὁ γάμος ; Πιάστε τον...

Τὸ ὀξύτατον τοῦ σιδηροδρόμου σύριγμα φαίνεται διέκοψε τὸ ὄνειρον τοῦ κ. Μαθιμάλη, διότι ἀφυπνίσθη ἐπὶ τέλους καὶ ἐγερθεὶς εἶδεν ὅτι τὸ τραῖνον εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Γ' Σεπτεμβρίου πλησιάζον πρὸς τὸν σταθμόν.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ στρεφόμενος καὶ βλέπων πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐτέρῳ ἡμιδιαμερίσματι εὐρισκομένους, οἵτινες ἤνοιξαν καὶ αὐτοὶ τὰ βλέφαρα μετὰ τὸν συριγμόν, ἐφαίνοντο δὲ πλείοντες ἐν πελάγει χαρῶς. — Ἐδῶ εἰσθε ὅλοι ; ἐφθάσαμεν λοιπὸν ; [Παρατήρων τὸν Σαυθὲν Νέον καὶ μειδιῶν] Μπρὲ Κωνσταντῇ, καὶ σὺ ἐδῶ ; Ἦσουν καὶ σὺ 'ς τὸ χορὸ ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐρυθριῶν καὶ ὑπεγειρόμενος ὅπως χαιρετίσῃ τὸν κ. Ἰωάννην Μαθιμάλην, δι' ἀσθενοῦς δὲ φωνῆς. — Μάλιστα.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ εὐρισκόμενος εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὕπνου ἄλλ' αἰσθανόμενος μεγίστην χαρὰν δι' ὃ τι ἔδωκεν. — Μπράβο, παιδί μου... Ἐγὼ τὸ εἶπα, ἐσὺ θὰ πᾶς ἐμπρός, καθὼς εἶσαι καὶ κοσμογυρισμένος... Ἄ, ἀλήθεια, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἤυρεν ὁ γάλλος ὁ ναύαρχος καὶ μοῦ ἐζητοῦσεν ἕνα τροφοδότην τῶν πλοίων. Λοιπὸν ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι καλλίτερον τροφοδότην δὲν ἔμπορεῖ νὰ εὔρῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῇ τὸν Παλαιολόγον... Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς θὰ σὲ φωνάξῃ νὰ σὲ ἰδῇ ὁ ἴδιος... Σ' ἐφώναξε ; ἐπῆγες ; τὸν εἶδες ;

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ ἐν μεγίστῃ στενοχωρίᾳ τονορῶζων. — Μά... μά... λιστα... σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΘΙΜΑΛΗΣ. — Ἄ, τίποτε, παιδί μου... Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ γιατί ἀπὸ μικρὸς ἦσουν πάντοτε καλὸ παιδί καὶ

ὅτι θέλεις νὰ ἔρχεσαι νὰ μοῦ τὸ ζητᾷς ἐλεύθερα πάντοτε. . . .
 Αἶ, δὲν εἶσαι καλλίτερα τῶρα τροφodότης ἔς τὴν πατρίδα σου
 παρὰ ποῦ ἔτρεχες τὸν κόσμον ὅλον κουριέρης μὲ τοὺς ἄγγλους ;
 Βλέπεις ὅτι ἡ συμβουλή μου δὲν ἦτον κακὴ. . . . "Α, εφθάσα-
 μεν. . . . καλὴν νύκτα σας λοιπόν. . . . Αὔριον, Πατεριάδη, θὰ
 ἔλθω νὰ σ' εὔρω νὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα περίεργον ὄνειρόν μου. . . .
 Καληνύκτα σας !. . . ἢ μᾶλλον καλημέρα σας !. .

Ὁ ΝΕΟΣ ΔΡΕΛΛΙΑΣ ὡς ἐσταμάτησε τὸ τραῖνον ριπτόμενος ἔξω τῆς θύρας,
 διότι παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐλέπων τὰ δεκαπηχιαῖα
 πρόσωπα πάντων. — Μωρὲ μπόμπα !. . . .

ΦΙΦΙΤΣΑ, εἰς ἣν ὁ Ξανθὸς Νέος ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ τὴν ἐπενδύτην αὐτῆς ἀρπά-
 ζουσα τοῦτον καὶ κατερχομένην τοῦ βαγονίου. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. . . .

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἀκολουθοῦσα καταπόρφυρος τὴν θυγατέρα της. —
 Κύτταξε, ἔχει κανένα ἀμάξι ;

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ κατερχόμενος ἀφοῦ ἐχαίρετίσεν ἐλαφρῶς τὸν
 Ξανθὸν Νέον ἰδίᾳ. — Τόση ὁμοιότης. . . εἶνέ τι περίεργον !. . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ διερχόμενος πρὸ τοῦ Ξανθοῦ Νέου χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ.
 — Νά, ἐκεῖ κάτω, Φιφίτσα, εἶνε ἓνα ἀμάξι. . . .

Ὁ ΞΑΝΘΟΣ ΝΕΟΣ, ὅστις ἔμεινε ὡς στῆλη ἀλῆς ἰδίᾳ. — Μὰ τί ἔπαθαν
 ὅλοι τους ; Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τίποτε. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ ἀκολουθῶν ἐν τῇ ὁδῷ τὸν κατελθόντα μετ'
 αὐτοῦ Πατεριάδην. — Νὰ μὲ πετάξετε κ' ἐμένα εἰς τὸ σπίτι μου,
 ἀφοῦ ἔχετε ἀμάξι. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης, ἐν ᾗ εὕρισκονταί ἤδη ἡ
 κυρία Πατεριάδου μετὰ τῆς θυγατρὸς της περίλυποι καὶ ἀπορριγνύουσαι τὰ βλέμματα τῶν
 ἄλλων ἐπιβατῶν, οἵτινες ἐνῶ διέρχονται σπεύδοντες καὶ ἀναζητοῦντες ἀμάξας ἐν ἀγνοίᾳ
 τῶν τελευταίων συμβάντων, φαίνονται ἐν τούτοις εἰς τὰς περιλόπους γυναῖκας ὅτι μειδιῶσι
 χαιρεκάκως, στρεφόμενοι πρὸς τὸν Σκαφαρέντζον. — Ἐσὺ δὲν ἔβλεπες καλλί-
 τερα παρὰ μᾶς ἔκαμες αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ; . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπροσδοκή-
 του ἀποκαλύψεως. — Μπρὲ ἀδελφέ, μὲ ἠπάτησεν ἡ καταπληκτικὴ
 ὁμοιότης. . . .

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ ἀνερχόμενος εἰς τὴν ἀμαξαν ὀργίλος. — Ὁμοιό-
 της !. . . . Εἶσαι ἓνας γαῖδαρος πρώτης τάξεως. . . .

Ὁ ΓΕΡΩΝ ΣΚΑΦΑΡΕΝΤΖΟΣ, ὅστις ἡτοιμάζετο ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξαν
 ὀπισθοχωρῶν ἐμβρόντητος. — !!!!!

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ κλείων μετὰ πατάγου τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης. — Εἰς
 τὸ σπίτι, ἀμαξῆ, τράβα !. . .

Ἡ ΦΙΛΗ, μεθ' ἧς συνωμίλει ἐν ἀρχῇ τοῦ χοροῦ ἡ Φιφίτσα, ἐπὶ ἄλλης ἀμάξης
 εὕρισκομένη, ἀνακαλύπτουσα τὴν Φιφίτσαν καὶ ἐνῶ ἡ ἀμαξά τρέχει κραυγάζουσα : — Δὲν

σὲ εἶδα, Φιφίτσα μου, καθόλου... Νὰ ζήσης!... ἔπειτα ἀπὸ
τὸ μεσημέρι θὰ ἔλθω νὰ μοῦ τὰ εἰπῇς... Σὲ συγχαίρω...

Ἡ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΟΥ ἔνδακρυς. — Ἄχ, τὸ προαίσθημά μου!...
ΦΙΦΙΤΣΑ μόλις συνέχουσα τὰ δάκρυά της. — Τροφοδότης!...

Ὁ Κ. ΠΑΤΕΡΙΑΔΗΣ στρεφόμενος ἐν ὀργῇ πρὸς τὴν ἐμβρόντητον ἀπομείναντα
γέροντα Σκαπαρύντζον καὶ καὶ ἥν στιγμὴν ἡ ἑμαῖα ἐκκινεῖ. — Γαῖδαρε!...

ΔΗΜ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΦΕΡΕΤΡΟ - ΣΕΛΛΙ (*)

ΕΨΕΣ 'ς τὸ δρόμο συναπαντιοῦνται
Μικρὸ ἓνα φέρετρο κ' ἓνα σελλί·
Τρέμουν ὀλόγυρα· σταυρσκοπιοῦνται
Σκοντάφτει ὁ θάνατος μὲ τὴ ζωῇ.

Τῶνα προσμένει νεκρὸ κ' υφάρι
Τ' ἄλλο μιὰ σάρκα λαχταριστή·
Ποῖος νᾶναι, πῶρχεται εὐθὺς νὰ πόρη
Τ' ἄλλου τὴν θέσι ἐδῶ 'ς τὴ γῇ;

Ποῖον κόσμον ἄγνωστον ἀπαρτάει,
Ποιὰ τάχα δύναμις τὸν σπρώχνει ἐδῶ;
Γιὰ ποῦ τὸ 'κίνησε, ὁ ἄλλος, ποῦ πάει,
Πατριδ' ἀλλάζουσε τάχα κ' οἱ δυό;

Τ' ἄσπρο τὸ φέρετρο, 'ποῦ δακρυσμένο
Στρέφεις πὸ βλέμμα σου καὶ τὸ θεωρεῖς,
Σὲ ποῖο λιμάνι θ' ἀράξη ξένο.
Κουνιὰ εἶνε τάχα ἄλλης ζωῆς;

ΑΝΔ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

(*) Εἶδος παρ' ἡμῶν θρόνου, ἐφ' οὗ καθεζόμεναι, οὐχ ὅμως γενικῶς, ὡς ἄλλοτε, τίκτουσιν αἱ ἐπίτοκοι γυναῖκες, καὶ τὸ ὅποτον ἡ μάτα, πρὸ τῆς μεταβάσεως αὐτῆς ἀποστέλλει εἰς τὴν εἰκίαν ἐν ἣ προσκαλεῖται.